

KELİMELEERİN RUHU

Her Sayfada Bir Yolculuk
Her Cümlede Bir Büyü ,
İçinde Masal, Hikaye, Öykü ve Şiir Barındıran Bir Dünya...

ÜSKÜDAR-ATA ORTAOKULU

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - ÜSKÜDAR
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ.....	6
KEDİ İLE MUHABBET KUŞU	4
15 TEMMUZ GECESİ	5
CUMHURİYET	6
NADİDE ARMAĞAN	7
ALİ'NİN ATATÜRK SEVGİSİ	8
ROSE'NİN SIRRI	9
SANDIKTAN ESEN RÜZGÂR	11
KAZAN HAN'IN KIZI BANU ÇİÇEK'İN KURTARILMA DESTANI	14
BENİM BİR ANIM	16
BOTOGU' NUN MACERASI	17
ÇAMLICA CAMİ GEZİSİ	19
ARDA VE KOLEKSİYONU	21
SİHİRLİ DÖNÜŞÜM	23
KAYIP İKİZİM	25
ÇANTADAKİ SÜRPRİZ	28
TARİHİ OBJELER	31
GÖKYÜZÜNDEKİ KÜÇÜK YILDIZIN MACERASI	34
İSTANBUL'UN KONUKLARI	35
HAYAL BİLETİ	36
HER ŞEY MÜMKÜNDÜR.....	39
BİR YAZ GÜNÜ TÜRKİYE.....	40
AYIŞIĞI PRENS VE GÜNEŞIŞIĞI PRENS	42
KARANLIĞIN İNTİKAMI	45
KARDELEN İLE AYI	47
KISKANÇ KARGA	48
KURŞUN YARASI	49
ZÜRAFA VE KARINCA	50
MİA İLE SOKAK KEDİLERİ	52
ALİ'NİN KAFESİ KARINCA	54
MUTLU OLMAYI BİLEN TAVŞAN	56
ÖLÜDENİZ' DEKİ YAŞAM	58
ORMANDA SEÇİM	62
KOKARCA	66
PASKAL'IN DEĞİŞİMİ	65
ZORLUKLAR EL ELE VERİNCE AŞILIR	67
KAYIP ANAHTARLIK.....	69
SEVGİ DİYARINDA YILBAŞI	70
SİYAH VE BEYAZ KEDİ	71
BELKİ BİR GÜN.....	73
100 . YIL	74
ZAMAN MACERASI	75
ZAMANDA KISA YOLCULUK	77

“ Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü’nün “GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ” kapsamında, Ata Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.”

ATA ORTAOKULU

2023-2024 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

Koordinatör Öğretmen

Güler KAHVECİ-Aysun TUNCER

Komisyon Üyeleri

Okul Müdürü İbrahim BATUMOĞLU

Müdür Yardımcısı Canan Şahin GÖREGE

Psikolojik Danışman Seher TURGUT

Kelimelerin gücü, dünyayı değiştirebilir.” William Shakespeare

Ata Ortaokulu olarak İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzün başlattığı “Geleceğin Yazarları Projesi”nin paydaşı olmanın gurur ve mutluluğunu yaşıyoruz.

Okulumuz akademik anlamda önemli başarılarının yanında sosyal ve kültürel açıdan da yükseliş ivmesini önemsiyor. Bu bağlamda biz yazmayı, okumayı seven bir okuluz. Kitap okuma etkinliklerimizin daha çağdaş bir ortamda gerçekleşmesi için yeni kütüphanemizin oluşturulması, yazarlık atölye çalışmaları, yazar buluşması ve sevgili öğrencilerimizin yazarlığa ilk adımı attığı e-kitapla yepyeni bir deneyim yaşamının sevinci içindeyiz.

Geleceğin Yazarları Projesi öğrencilerimizde duygusal bir bağ kuruldu. Kendilerini ifade etme fırsatı yakalayıp, yazarlığa ilk adım atmalarına vesile olmuştur. Bilginin ötesinde kişisel duygu ve düşüncelerin aktarımı bu proje sayesinde gerçekleşmektedir. Bizler kitabın sayfalarına okudukça çocuklarımızın zengin hayal gücüyle ve güçlü kalemiyle tanışmanın guru ve mutluluğunu yaşadık.

Sevgili öğrencilerimi yazdıkları birbirinden güzel eserler için kutluyorum.

Çocuklarımız bizim geleceğimizdir. Çocuklarımızı iyi yetiştirebilirsek, onları erdemli birer birey yapabilirsek yarının Türkiye'sini bu gençlerimiz ile inşa edeceğiz. Bir öğretmen her şeyi değiştirebilir. Bir kıpırtı yaratabilir. Geleceğin mimarı sevgili öğrencilerimize yazma becerileri kazandırıp bu eserin oluşturulmasına katkı sağlayan değerli öğretmenlerime çok teşekkür ederim.

Nice projelere hep birlikte...

İbrahim BATUMOĞLU

Ata Ortaokulu Müdürü

KEDİ İLE MUHABBET KUŞU

Bir muhabbet kuşu bir yaz günü sahibi ile birlikte güzel ve büyük bahçeli bir eve konuk olmuş. Bir sabah muhabbet kuşu üst kattaki odalardan birinde kafesinin içinden bahçeyi izliyormuş. Bahçede birbirinden güzel çiçekler ve rengarenk kelebekler varmış. Tam o sırada evin çok güzel fakat biraz yaşlı olan kedisi yanına gelmiş. Korkudan irkilen muhabbet kuşuna kedi içtenlikle korkmaması gerektiğini söylemiş ve muhabbet kuşuyla arkadaş olmuşlar. Arkadaşlıklarını her geçen gün daha da ilerleten muhabbet kuşu ile kedi sohbet etmekten çok zevk alıyorlarmış.

Bir gün yaşlı kedi muhabbet kuşunu kafesinde ağlarken bulmuş. Kedi ona neden ağladığını sorduğunda muhabbet kuşu, “Sen özgür bir şekilde bahçede gezip, her olan biteni yakından izleyebiliyorsun. Ben ise çiçekleri, kelebekleri sadece bu kafesin içinden görebiliyorum. Artık çok sıkıldım.” demiş. Duyduklarına çok üzülen kedi, kafasında bir plan yapmış. Bu plan, gece herkes uyuduktan sonra muhabbet kuşunun kafesinin kapısını açmak ve ona bahçeyi gezdirmekmiş. Gece yarısı olduğunda ikisi birlikte bahçeye çıkmışlar. Çiçeklerin arasında dolaşırken ansızın karşılıklarına bir köpek çıkmış ve onlara saldırmış. Kedi ve muhabbet kuşu canlarını zor kurtarmışlar. Yaşlı kedi muhabbet kuşuna bu ve benzeri şeylerin bahçede çok yaşandığını söylemiş.

Kafesine geri dönen muhabbet kuşu anlamış ki, aslında hiçbir şey görüldüğü gibi değilmiş. Her özgürlüğün bir bedeli varmış.

Ali Sina Kurucu

6/F

15 TEMMUZ GECESİ

Birlik demokrasi demek

15 Temmuz gecesi.

Yıkılmadık pes etmedik

Koruduk ÷lkemizi.

Dört tarafı çevrili

Bir köprü, bir ÷lke...

Yıkılmadık pes etmedik

Koruduk ÷lkemizi.

Korkusuzca çıktık

Hainlerin önüne.

Kimse bizi yenemez

Bu topraklar üstünde

Yıkılmadık pes etmedik

Koruduk ÷lkemizi.

15 Temmuz gecesi

Bir darbe girişimi

Hainler yenemedi

Bu güzel milletimizi.

Ahmet Efe MENEKŞE 5/C

CUMHURİYET

Cephelerde çatıştık, kurtuluşa ulaştık.

Ulusumuz için canla başla savaştık.

Milletimiz uğruna nice kanlar akıttık.

Hürriyeti bulduk.

Unutulmaz unutturulamaz bir geleceği umduk.

Resimlere sığmaz mücadelemiz,

İşte budur Türk'ün zaferi.

Yaşamaya devam edeceğiz.

Egemenliğimizi seviyoruz.

Türkün ata topraklarında.

Bilge Zeynep ARI

NADİDE ARMAĞAN

Dalgalanır şanlı bayrağım göklerde,
Süsler üstünü ay ve yıldız özenle,
Atamızdan çocuklara, armağan bizlere
Sonsuza dek bekçisiyiz, söz sizlere.

Pırıl pırıl güneş okşar saçlarımı.
Ne güzel gündür bu, canlandırır anıları.
Ellerimizde al bayraklar, koşalım meydanlara,
Haykırılım ilelebet, göklerdeki nazlı hilale.

Cumhuriyet'im, Hürriyet'im,
Elbet benim en vazgeçilmezim.
Bırakmaz ki kimseyi yetim
Benim kıymetli milletim.

Bayramda çocuklar sevinç içinde,
Kardeşliğin şenliğinde,
Gün doğar, ay ışıır, her yan neşe
Bahar gelmiş, tebessüm yüzlerde.

Geldi sonunda 23 Nisan
Biz çocuklar için büyük bir nişan.
O gündür bize sonsuz kalan,
Kutlu olsun bu nadide armağan.

Asya Naz ÇETİN 7/B

ALİ'NİN ATATÜRK SEVGİSİ

Yıl 1920, doğuda uğultu var. Ali akşam karanlığı henüz çökmeye başlamıştı ki dinlenmek amacıyla bahçedeki çiçek açmış erik ağacının altında oturuyordu. Çok derinden bir uğultu duydu. Uğultunun kaynağı uzaklardan gelen toz bulutuydu. Bu o yabancı askerler olmalıydı heryeri yakıp yıkarak, tozu dumana katarak geliyorlardı. Bunu gören herkes Allah'tan yardım çılgınlıklarıyla kaçıyordu. Ali uğultuyu duyunca erik ağacının altından kalkıp kulübenin yanında duran traktörün arkasına saklanmıştı.

Ali'nin babasını bu askerler şehit edilmişti, annesi babasının üzüntüsünden kalp krizi geçirmiş ve vefat etmişti artık babaannesiyile yaşıyordu. Babaannesi sesleri duyunca Ali'yi aramak için dışarı çıktığında Ali'nin saklandığını gördü. Onu cesaretlendirmek için sakladığı yerden gidip çıkardı. Eliyle yerdeki kanı gösterdi ve dedi ki "Ali korkma yere bak, yerdeki kanın üzerinde hilal var. Bu hilal biziz yani asil Türk Milleti'dir korkma Ali. Elbette bir gün bağımsız ve hür kalacağız." Bu da yüce önderimiz Mustafa Kemal sayesinde olacak. Bir gün onunla mutlaka tanışmalısın.

Aradan yıllar geçti savaş kazanılmıştı. Artık Ali normal hayatına, yani çobanlığa geri dönmüştü. Yıl 1923, Atatürk mecliste diyor ki "Bu vatan Türklerin ve hep öyle de kalacaktır." Herkes bağımsızlığı şarkılarla kutluyor.

Ali'nin babaannesinin zaferi görmeye zamanı yetmedi ama ona büyük bir görev bırakmıştı. Ali'nin bu vasiyeti yerine getirme zamanı gelmişti az olan parasıyla Ankara'ya gidecek Atatürk'le tanışacaktı. Gün geldi çattı o büyük adamın huzuruna çıktı ona bu vatani koruyacağına dair tüm gençler adına söz verdi. Aradan çok zaman geçmemişti ki tüm yurdu saran o korkunç haber duyuldu. "Atatürk ahirete göç etti."

Ali bu durum karşısında belki kendi dayanmak istedi ama kalbi buna dayanamayıp oracıkta vefat etti.

Ata Doruk DAŞTAN 8/B

ROSE’NİN SIRRI

İngiltere’nin başkenti Londra’da yaşayan, Rose adında bir kız çocuğunun başından geçen bir hikâyeyi ve sırrını anlatacağım.

Rose, annesi ve babasının iş için şehir dışına çıktığı zamanlarda anneanesi Bayan Smith ile beraber kalıyordu. Çevresine meraklı olan Rose Bayan Smith’in evindeki bütün eşyaları karıştırmaya bayılıyordu. Evde tek ulaşamadığı şey Bayan Smith’in anahtarını sır gibi sakladığı kilitli küçük bir sandıktı. Sandıkta neler olduğunu çok merak ediyordu. Anahtarı anneanesinden bir şekilde alıp sandığı açmalıydı. Yıllardır merak içindeydi. Bir gün Bayan Smith alışveriş için dışarı çıktığında Rose onu takip etti. Kapının kapandığından emin olduktan sonra hemen sandığın anahtarını aramaya başladı. Acele etmeliydi, Bayan Smith her an gelebilirdi. Daha önce de birçok kez denemişti ama anahtarı bulamamıştı. Çekmeceleri karıştırırken karşısına anahtar çıkıverdi. Bayan Smith bu sefer saklamayı unutmuş olmalıydı. Rose heyecanla koşarak sandığı açmaya gitti. Sandığı açtığında içinden sadece siyah taşlı bir kolye çıktı. Bunca sene basit sade bir kolye için bu kadar uğraştığına üzüldü. Kolyeyi eline aldığı anda eli birden ısındı ve kolyenin taşı parlamaya başladı. Kolyeye baktığında siyah parlak taşın üzerinde beyaz uzun tüylü bir kedi resmi gördü. Merakla hemen boynuna taktı kolyeyi.

Rose aynaya bakmak için arkasını döndüğünde karşısında Bayan Smith duruyordu. Bayan Smith gülümseyerek “Zamanı geldi.” dedi ve Rose’nin kulağına eğilerek Rose’nin daha önce hiç duymadığı değişik dilde birkaç kelime söyledi. Rose gözlerini kapamıştı. Bayan Smith sözlerini bitirdiğinde Rose gözlerini açtı. Bir de ne görsün! Bayan Smith karşısında dev gibi duruyordu. Hatta odadaki her şey çok büyüktü ve çok korkmuştu. Bayan Smith ona aynayı tuttu. Rose şaşkınlıktan konuşamıyordu. Rose sevimli bir kediye dönüşmüştü. Uzun beyaz tüylü, mavi gözlü sevimli bir kediye artık. Aynada uzun süre kendini inceledi. Bir süre sonra bu durum hoşuna da gitmeye başladı çünkü Rose kedileri çok seviyordu. Her fırsatta sokaktaki kedileri sevmeye

gider onlara yemek götürürdü. Biriktirdiği harçlıkları hep kedilere harcıyordu. Anlamasalar da kedilerle konuşur ve sevinçlerini, dertlerini, hayallerini onlara anlatırdı. Ama bir kedi olmayı hiç hayal etmemişti.

Bayan Smith bu sırrı kimseye anlatmamasını istedi Rose'den. "Zamanı geldiğinde kendi çocuklarına ve torunlarına bu sırrı iletceksin" dedi. Rose'nin kulağına aynı kelimeleri söyledi ve Rose eski haline dönüverdi. Kolyeyi boynundan hiç çıkartmamasını ve zorda kalmadıkça sihirli kelimeleri söyleyip kediye dönüşmemesi konusunda Rose'yi uyardı.

Bir gün Rose evlerinin balkonundan dışarıyı seyrederken aşağıda kavga eden kedileri gördü. Merakla onları seyretmeye başladı. Kediler insan gibi konuşuyordu sanki her şeyi anlıyordu Rose. Ne hakkında tartıştıklarını daha iyi duyabilmek için balkondan eğilerek aşağıya sarktı. Birdenbire dengesini kaybetti ve aşağı düşmeye başladı. Birden ağzından Bayan Smith'in söylediği kelimeler çıktı. Gözünü açtığında yerde sapasağlam duruyordu. Kediye dönüşmüş ve dört ayaküstüne düşmüştü. Kavga eden kediler kavgalarını bırakıp merakla Rose'nin yanına geldi ve Rose'nin yüzünü yalamaya başladılar. "Bir şeyin var mı, iyi misin?" diye sordu kedilerden biri. Rose iyi olduğunu söyledi. "Aman Tanrım! Kedilerle konuşuyorum." dedi içinden. "Sizi seyrederken dengemi kaybettim ve aşağı düştüm" dedi Rose. "Neden kavga ediyorsunuz" diye sordu kedilere. Kedilerden biri diğerini yemeğini çalmakla suçladı. Rose "Beni burada bekleyin." dedi ve onlardan hızla uzaklaştı. Bir süre sonra insan halinde elinde büyük bir tas kedi maması ile kedilerin yanına gitti. Kedileri besledi ve barıştırdı.

Rose sırrını yıllarca sakladı. Boynundaki siyah kolyeyi hiç çıkarmadan sırrını emanet edeceği kişiyi bekledi.

Aylin Rana TUTUN

5/E

SANDIKTAN ESEN RÜZGAR

-Anne oyuncağımı gördün mü?

Annemden bir süre yanıt gelmedi, yorgun bir ses duyuldu evin içinde.

-Tavan arasındaki sandıktadır.

Büyük bir heyecan içinde tavan arasına koştum. Sandığı açtığım anda tozlar uçuşmaya başladı. Camı açtım içeri taze havanın girmesini sağlarken tozların yatışmasını bekledim. Havada uçan tozlar azalana kadar camın kenarında bekledim. Uçuşan tozlar gidecekleri yere karar verince büyük bir merak içinde eski aile yadigarı sandığı karıştırmaya başladım.

İçinde türlü kitaplar, posterler bulunan sandıkta nihayet bebeğimi buldum. Dikkatimi çeken bir şey elime geldi. O da ne eski bir mektup üstelik hiç açılmamış. Zarfı elime alıp baktığımda karakteristik bir el yazısı ile ‘‘Cumhuriyetin 100.yılında açılacaktır.’’ Yazısını okudum. Ben bu mektubu okumadan durabilir miyim? Tabi ki de hayır. Mektubun zarfına zarar vermeden açtım ve büyük bir merakla okumaya başladım.

29 Ekim 1930

Sevgili Torunlarım, Evlatlarım,

Benim kim olduğumu merak ediyorsunuzdur. Ben sizin büyük anneniz Mediha. Bu mektubu on üç yaşında okula başlamış bir kız çocuğu olarak yazıyorum. Okumayı öğrenmesem geleceğe bir mektup yazma şansım olamayacağı gibi hayatla ilgili pek çok eksikliklerim olacaktı. Sert ve soğuk bir rüzgâr tekrar tekrar esti...

Gözümü açtım, rüzgârın estiği yöne şaşkınlıkla baktım. Yırtılmış perdeyi araladım, rüzgâr isyan edercesine hızla yüzüme doğru çarpıyordu. Anlaşılan cam yine kırılmıştı. Aceleyle üstümü değiştirmek için gıcırdayan tahtalara basmamaya çalışarak hole doğru geçerken sarkaçlı camı kırık duvar saatine baktım. Saat altıyı dört geçiyordu. Gözlerimi ovuşturup tekrar baktım sonuç aynıydı. Kardeşimi uyandırmaya gittim. Mışıl mışıl tatlı bir uykunun içindeydi içim acıyarak hafifçe dürttüm.

-Acele et yoksa geç kalacaksın.

Dünden kalan bir dilim ekmeği kardeşime verdim. Hızla ekmeğinden parçalar koparıp karnını doyurdu. Paltosunu giyip beresini başına geçirip telaşla sokağa fırladı. Ardından baktım hızlı adımlarla ilerliyordu bir süre sonra gözden kayboldu.

Kendimden utanıyordum kardeşimin kazandığı paralardan bir emek sarf etmeksizin ben de faydalanıyordum. Benden bir yaş küçük olmasına rağmen o aileme katkı gösteriyor bense bir işe yaramıyordum. En azından annem gibi gündelik bahçe ve ev işlerine gidip aile bütçesine katkı sağlayabilirdim. Annem beni asla işe götürmek istemiyordu. Belki de ellerindeki çatlaklardan bende de oluşur diye korkuyordu. Ama ben de pekâlâ kardeşim gibi çalışıp katkı sağlayabilirdim. Bu düşünceler zihnimden bir türlü gitmiyordu.

Akşam kardeşim eve geldiğinde adeta yüzünden düşen bin parçaydı. Bütün gün kazandığıyla bir ekmeğe alabilmişti. Anlaşılan atölyenin yeni sahibi ağa at kamçısı ile vurmaya yerine gündeliğinden kesmişti.

Gece vakti annem geldi. Anlaşılan yine yarım için iş bulamamıştı veya babam eve gelemeyecekti.

Bu çile günler, haftalar aylar boyunca sürüyordu. Ta ki o kutlu güne kadar 30 Ekim 1923.

Sabah zafer sesleriyle uyandım. Dışarı baktım, havanın soğuk olmasına rağmen ufuktan doğan güneş insanın içini bir başka türlü ısıtıyordu. İçim ısındı sevinçle doldu. Sevinç çığlıkları ile koştum. Kapıdan fıyyuuuu diye bir ses geldi. Ses öyle güçlü gelmişti ki yerimden sıçradım. Açtım baktım kimse yoktu ama kapıda bir gazete vardı. Gazeteyi kapıtığım gibi kardeşimden öğrendiğim kadar yarım yamalak okuma becerimle başlıklara göz gezdirmeye çalıştım. Dikkatimi çeken manşette şu vardı “Cumhuriyet ilan edildi”.

30 Ağustos 1922'de Türk askerinin zaferi ile sonuçlanan Kurtuluş Savaşı sonucunda bütün dünya devletleri yeni Türkiye'yi tanımıştı. Şimdi de Mustafa Kemal Atatürk meclis kürsüsünden Cumhuriyet'in ilanını tüm dünyaya duyurmuştu. 29 Ekim 1923'ten itibaren artık bağımsız bir ülkenin özgür, mutlu fertleri olacaktık.

Ülkemizde adil ve eşitlik ilkesine dayanan bir yönetim olacaktı. Kadın erkek eşit olacaktı. Rüya gibi bir güne uyanmışım.

Mutluluğumu tarif edemezdim. Okumayı doğru düzgün öğrenebilmek için artık okula gidebilecektim. Bu bir mucizeydi. Hemen kardeşimin yatağına koştum onu hızlıca dürterek uyandırdım ve gazeteyi gösterdim. O da en az benim kadar sevinmişti. Birdenbire kapı tıkırdadı. Kapıyı açınca bir de ne göreyim annem ve babam gelmişlerdi. Evimizin içi sevinçle mutlulukla doldu. Bu bizim en büyük bayramımızdı adeta. Ne kadar soğuk esse de rüzgar, bizim içimizi sınırsız bir sevgi ve gurur doluydu öyle de kalacaktı...

Büyükanneniz Mediha

Sevgili torunlarım hiçbir sert rüzgar sizin hayallerinize umutlarınıza engel olmasın. Ne zaman umutsuzluğa kapılırsanız büyük annenizin yaşadıkları aklınıza gelsin.

-Ayşe gel, kız kardeşini ve babanı durdur!

Annemin sesi buraya kadar gelmişti. Eski sararmış kâğıdı zarfın içine koydum. Benden üç yaş küçük kardeşim ve babamın saçma bir konu için atıştıklarını duyuyordum. Yanlarına gidip çok komiksiz dedim. Bir an durdular, şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıp sessizlik oluştu sessizliğin ardından atışmalara şen kahkahalar eklendi. Ben de onlara eşlik ettim ama içimde hafızama kazınmış şu cümleyi asla unutmadım.

‘‘Ne kadar soğuk esse de rüzgâr, bizim içimiz sevinç ve gurur doluydu öyle de kalacaktı...’’

Azra ERTUĞRUL

6/G

KAZAN HAN'IN KIZI BANU

ÇİÇEK'İN KURTARILMA DESTANI

Kazan Han Fergana Vadisi'nden geçen Seyhun Irmağı'nın Kenarında Rabat Dağı'nın eteğinde obasıyla beraber yaşamaktadır. Bu vadi verimli topraklar üzerinde hayvancılığa elverişli yerde bulunmaktadır. Kazan Han'ın mavi gözlü, kumral saçlı, uzun boylu güzeller güzeli bir kızı vardır. Adı da Banu Çiçek'tir.

Bir gün Banu Çiçek Seyhun Irmağı'nın kenarında arkadaşı Aybüke Hatun ile sudaki yansımalarını izleyip konuşup sohbet ederlerdi. Birdenbire Çinli komutan SunTzu karşılarna çıkar ve zorla Aybüke Hatunu bir iple ellerini, ayaklarını, ağzını bağlayıp ağcın dibine baygın bir şekilde bırakır. Banu Çiçeği ise zorla Sincan bölgesindeki Tugela kalesine kaçıtır. Kazan Han kızı ve arkadaşının obaya dönmeleri üzerine Alplerini alıp onları aramaya çıkar. Oba komutanlarından olan Salur Bey ırmağın kenarından Alpleriyle geçerken Aybüke Hatun'u elleri bağlanmış şekilde görür. Bunun üzerine Aybüke Hatun Salur Bey'e endişeli bir şekilde Banu Çiçeğin Sun Tzu tarafımızdan Çin'e kaçırıldığını söyler. Salur Bey bunu duyar duymaz Aybüke Hatun'u da alıp hemen Kazan Han'ın obasına doğru yola çıkar. Obaya vardıklarında Kazan Han'a durumu anlatır. Kısa bir zaman sonra da Çin'deki casuslardan haber gelir. "Hanım kızınız Banu Çiçek Hatun'u Çin komutanı Sun Tzu'nun Sincan Bölgesindeki Tugela Kalesine kaçırıldı." Kazan Han öfke ve endişeli bir şekilde Alplerine emir verip toplanmalarını söyler. Gerekli hazırlıklar, birkaç gün içinde tamamlanır. Han on bin alplerini toplayıp Sincan bölgesine doğru harekete geçer.

Bir haftalık bir yolculuğun ardından alpleriyle beraber Sincan bölgesindeki Tugela Kalesi yakınlarına gelirler. Han ordularının başındaki beylerle beraber bir toy kurarak nasıl hareket etmeleri gerektiğini düşünmeye başlar. Öncelikle casusların kalenin yanındaki zindanları tarif etmelerini ister. "Zindanlar üç bölmeden oluşmaktadır, birinci bölmede sizi beş bin asker beklemektedir. İkinci bölümde vahşi hayvanlar kurtlar, aslanlar sizi beklemektedir. Üçüncü bölmede ise mahzenler vardır. Bu mahzenlerin nöbetçileri vardır." Kazan Han "Üçüncü bölmede kaç tane nöbetçi vardır." diye sorar. Casuslar, bilmediklerini söylerler. Salur Bey "Han'ım peki kale kapılarından içeri nasıl gireceğiz?" diye sorar. İçeri girmenin yolunu aramaya başlarlar. Kazan Han şöyle der; "Çin'de ipek böceği ticareti çok yaygındır.

Yerel halkın ve tüccarların geçim kaynağıdır. İçeri tüccar kılığında girebiliriz. Geriye kalan alplerimizi de kalenin gizli geçidinden sokarız.” der. Kazan Han Salur Bey’i yanına çağırarak kulağına Öyle söyler. “Eğer cenkte bana bir Şey olursa kızım sana emanettir.” Salur Bey alplerin hazırlamasını ister. Kazan Han Salur Beyi ordunun başına geçirir ve yola koyulurlar.

Han, ordunun bir kısmını kalenin etrafına yerleŐtirir. Bir kısmını da yanına alarak zindanların yolunu tutar. Zindanlara vardıkları zaman yanlarında beş bin asker vardır. Kaledeki casuslarla birlikte Banu iek’in bulunduğu zindanlara gelirler. Banu iek,  c katlı kocaman bir zindanda mahsur kalmıŐtır. Dışarıdaki alpler, saldırmak için bir kartalın haber getirmesini bekler. Kazan Han, zindanlara girdiğinde dışarıdaki Alplere kartal ile haber yollayıp hücum emri verir. Birinci kattaki askerlerle savaŐırken geriye kalan beş bin askerini alarak ikinci kata çıkar. İkinici katta da iki bin alpini bırakarak üçüncü kata çıkar.   nc  kata çıktıklarında bir de ne görsünler tam tamına beş bin asker ve Sun Tzu orada beklemektedir. Kazan Han ve Sun Tzu, savaŐmaya başlar. Savaş, çok etin ilerlemektedir; birçok alp kaybedilir. Salur Bey, sonunda Banu iek’e ulaŐıp zindanın kapısını kırar ve Banu iek’i oradan çıkarır. Tam o sırada Kazan Han  l mc l bir darbe alıp yere yığılır. Sun Tzu, onların üstüne yürürken Kazan Han son bir hamle yapıp hançerini Sun Tzu’nun kalbine doğru fırlatır. Sun Tzu, oracıkta son nefesini verir. Banu iek, bunun üzerine babasını bırakmak istemesede Salur Bey onu ikna ederek kaleden ayrılırlar.

Salur Bey, Banu iek’i de alıp Rabat Dağları’ndaki obasına götürür. Obadaki herkes Banu iek’in sağ salim obaya dönmesine çok sevinir. Lakin Kazan Han’ın ölümü herkesi üzmüŐtür. Bir süre sonra Salur Bey, Banu iek’eiten ie sevdalıdır ve gönlünü açıp ona evlenme teklif eder. Banu iek evlenme teklifini kabul ederek toy kurup evlenirler. Toy günü herkes yer, içer, eğlenir. Salur Bey ise artık bir bey değil, Salur Handır. Sonra Dede Korkut gelir. Dede Korkut’a olanları anlatırlar. Kazan Han’ın öldüğünü söylerler. Dedem Korkut:

“Yiğitler vardır vatanı ve namusu için serden geçerler, işte selam olsun o yiğitlere!” der.

Yüce Allah, dost olarak yardım etsin. CoŐkun akan güzel suyun kurumasın. Kılıcın k relmesin. Derlesin, toplasın; günahlarınızı adı güzel Muhammet Mustafa’nın yüzü suyu hürmetine bađıŐlasın, Han’ım hey!...diye dua eder.

Elif ŞAHİN 7/D

BENİM BİR ANIM

Geçen sene bir cumartesi günüydü, o gün için planımız saat 09.00’da pikniğe gitmek, saat 15.00’da ise arabayla eve gidip hazırlanmak ve akşam misafirlige gitmekti.

Annem, piknik çantasını hazırladı ve yola koyulduk. Biraz trafik vardı. Olsun dedik. Vardığımızda annem, sepeti açtı. Yedik içtik, annem babam oturup çaylarını içerken biz oynadık, salıncağa bindik, oradaki parkta eğlendik, balık tutanları izledik. Kısacası ailecek güzel zaman geçirdik.

Babam: “Hadi çocuklar gidiyoruz.” dedi. Biz de eşyalarımızı topladık ve arabaya bindik. Babam, navigasyonu yanlışlıkla bizim ev yerine misafirlerin evine kurmuştu. Bizim bundan haberimiz yoktu. 15 dakika sonra babam söylenmeye başladı. “Uf ya navigasyonun aklına uyduk

da nerelere geldik?” dedi. Biz neler olduğunu anlamadan bol trafikli köprüde kendimizi bulduk. Annem ve babam çok sinirlendi. Ben: “Olsun bizim gideceğimiz yer zaten burada değil mi? Hazırlanmadan gideriz önemli olan zaten süslenmek püslenmek değil.” dedim. Annemler biraz söylendi ama hazırlanmadan gitmeye razı oldular.

Gittiğimiz kişi ise annemin lise arkadaşı olduğundan bizi de anlayışla karşıladı. O gün çocuklarının doğum günüydü. Güzel bir doğum günü kutlaması yaptık. Pasta kestik, iyi ki doğdun şarkıları söyledik ve kendimizce parti tadında eğlendik. Küçük bir köprüden geçme hatasıyla günümüzü mahvetmedik. Sorun çıkaran değil sorun çözen olmak bize iyi gelmişti. Akşam eve döndüğümüzde kendimi yatağıma attım. “Vay be ne gündü ama!” diyerek uykuya daldım.

Ben bu anımdan keyif aldım.

Arın BURHAN

5/F 702

BOTOGU' NUN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş,

Zamanın birinde bir köy varmış. Bu köyde Botogu adında bir köylü yaşarmış. Bu köyün köylüleri çok mutluymuş. Bunun sebebi maddi sıkıntıları yokmuş. Normalde her köy bir ülkeye bağlıymış. Ama bu köy hiçbir ülkeye bağlı değilmiş. Bu sayede krala ödenmesi gereken o büyük maliyet yokmuş. Köy, saygı değer biri olan Lidman adındaki iyi bir adam tarafından yönetiliyormuş.

Botogu bir gün işten döndüğünde evinde bir şeylerin yer değiştirmiş veya yere düşmüş olduğunu görmüş. Bu duruma şaşırarak Botogu evini araştırmaya başlamış ama zamanın farkında değilmiş ve üç saattir evi kurcalıyormuş. Saati sonunda fark eden Botogu evi düzenleyemeden yatağına yatmış ve uyumuş. Ertesi sabah erkenden kalkıp evi toparlamış sonra işe gitmiş. Akşam eve geldiğinde evi yine dağınık bulmuş. Bu sefer evi aramakla zaman kaybetmeden etrafı toparlamış. İş bitince yan evdeki komşusu Despit'i çağırmış. Onunla bu konuyu konuşurken Despit:

-Bence bir hayvan girip dağıtıyor evini, demiş.

Botogu:

-Evet olabilir, demiş.

Biraz daha konuştuktan sonra Despit evine gitmiş. Saatte geç olunca Botogu da o rahat yatağına yatıp uyumuş.

Ertesi akşam Botogu, Despit'in "Bence bir hayvan girip dağıtıyor evini." sözünü hatırlamış ve evini dağıtanın bir sincap olabileceğini düşünmüş. Böyle düşünmesinin nedeni köyün etrafı çevreleyen ormanda çok fazla sincap olmasıymış. "Ama bu sincabı nasıl bulacağım." diye düşünürken Botogu "O beni bulsun." deyip yatağına yatmış.

Ertesi gün işe gidip Lidman'dan izin almış ve o gün iş yapmamış, tüm gün evinde gözetleme yapmış. Beş saat sonra gerçekten de sincap çıkıp evde gezinmeye başlamış. Botogu sincabı yakalamış ve ertesi gün onu ormana bırakmak üzere bir yere bağlamış. Sabah olunca onu ormana bırakmak yerine arkadaş olmayı düşünmüş ve bunu başarmışta. 3-4 hafta uğraşarak onunla anlaşılabilir hale gelmiş, hatta isim bile koymuş. İsmi Sarpıt'mış. 1-2 ay Sarpıt'la normal günler geçirmiş Botogu. Ama işte o gün bir şey olmuş. Botogu, Sarpıt'ı sabah evde göremeyince ormana gitmiş. 10-15 dk sonra onu bulmuş ama Sarpıt bir koku almış ve o yere gidiyor gibiymiş. Botogu da Sarpıt'a katılmış. Yolda bir ayıyla karşılaşmışlar. Botogu sakince ağacın arkasına saklanmış. Sarpıt ise ağaca tırmanmış. Ayı bir süre sonra gitmiş. Sarpıt yine yola çıkmış arkasından Botogu'da gitmiş.3 km yürüdüktan sonra bir açıklığa varmışlar. Bu açıklıkta çok uzun ve büyük bir dağ varmış. Bu dağa tırmanmışlar. Sarpıt dağın tepesinde, kokusunu aldığı otu yerken, Botogu mavi bir taş bulmuş. Sarpıt'ta otu yemeyi bırakmış. Dağın tam tepe noktasının ortasında, buldukları mavi taşın şeklinde bir delik görmüşler. Deliğe mavi taşı yerleştirmiş Botogu ve bir anda taş parçalanmış ve altında büyük bir delik görmüşler bu büyük deliğin içinde keseler dolusu altın varmış. 14 keseden 4'ünü almışlar. Yoldan dönerken yine aynı ayıyla karşılaşmışlar. Ayı bu sefer onları görüp üzerlerine koşmaya başlamış. Botogu ve Sarpıt tüm güçleriyle koşmaya başlamışlar. 6-7 dk koşmanın ardından ayıdan kurtulmuşlar. Geldikleri yoldan geri dönmeye başlamışlar. Yolun yarısına geldiklerinde Botogu altın keselerinin düştüğünü fark etmiş. Hemen dağın tepesine dönmüşler. Ama yol çok uzun sürmüş ve toplamda 2 buçuk saat boyunca yürümüşler. Tepeden 10 kese almışlar ve yola koyulmuşlar. Bir süre sonra köye varmışlar ama saat gece yarısıymış. Hemen Botogu eve girip yatmış. Sarpıt'ta yatağına yatmış. Ertesi sabah Botogu işe gittiğinde Lidman ona haber vermeden gün boyu işe gelmediği için ceza vermiş. Botogu olayı anlatmış, Lidman'sa şöyle bir öğütte bulunmuş:

-Çalışarak kazandığın para çok daha değerlidir.

Doğa DOĞAN 5/D

ÇAMLICA CAMİ GEZİSİ

5.5 Yaşında iken, Saat 07:00'de kalktım bu geziye katılabilmek için. Çünkü annem 07:00'de kalkmamı istiyordu, ayrıca beni uyandırmayacaktı. Ama şansıma kendim kalktım. Ve gezi başlamıştı.

6 Numaraya binip “Askerlik Şubesi” durağında indik. Oradan bir otobüse bindik ve indiğimiz yer çok farklıydı. Yanımızda bir yokuş vardı. Nagivasyon o yokuştan çıkmamızı istiyordu. Çıkınca sağında kapalı bir otopark vardı. Ve üstünde restoran, nagivasyon restoranta gitmemizi istiyordu. Ve gidince annemin arkadaşları ve kuzenim ordaydı. Onunla beraber oyun oynadık. Zaten restoranın yanında çok farklı bir oyun alanı vardı. Tepeler, tranbolinler vb. Ama annelerimiz orası çok büyük olduğu için orada oynamamızı istemiyordu.

Biz de paralı (1₺) oyuncaklarla oynadık, çok güzeldi. Ama daha gezi bitmemişti. Sıra Çamlıca Camiindeydi. Orasını ben AVM sanmışım meğersem camiymiş. Kocaman bir otoparkı, kocaman bir alanı, kocaman bir camisi vardı. İlk önce abdest almalıydık bu yüzden

uzun ve geniş koridora girdik çok uzundu. Tuvaletler ve şadırvanlar çok büyüktü sanki bir labirentti. Yine o labirentten çıkıp yan yana dizilmiş beş asansörden birine bindik. Çok fazla tuşu vardı -5,-4,-3,-2,-1,0,1,2,3. Biz üçüncü kata çıkacaktık. Çıktığımızda o kadar büyüktü ki 500 M² vardır herhalde diye düşündüm. Sağ taraftaki yere gittik orası 150 M² civarındaydı orada kuzenimle ve camideki çocuklarla ebeleme oynadık ben hızlı olduğum için kaçıyordum ama bazen yakalanıyordum. Annelerimizden izin alıp bir alt kata inmemiz için izin aldık. Bir baktık 100 basamak filan vardı çok yoruluruz diye hiç inmedik. Ezan okumaya başladı. Herkes secde edince mükemmel bir görüntü oluşuyordu. Namazı izledikten sonra camideki çocuklarla saklambaç oynadık. Ama namaz bitince yerimizden çıkacaktık. Beni son anda buldular.

Sonra caminin bahçesine çıktık. Orası kocamandı orada ikimiz pamuk şekerciği görünce annelerimize yalvardık bir adet aldık. Çünkü bünyemize yetmezdi. Zaten ikimiz anca yarısını yiyebildik. Orada dürbünler vardı bedavaya bakabiliyorduk, bizde annelerimizin yardımıyla baktık. Çok güzeldi. Sonra arabaya binip bir saatlik yolculuk yapacaktık. Kuzenimin tabletiyle Angry Birds oynadık. Sonra birbirimize şaka yaptık. Ve geldik burası bir otoparktı ama açıldı oraya arabamızı park ettik. Deniz kenarından yürüyüp, Temiz hava aldık. Arka sokaklardan yürüyüp caddeyi gördük. Oradan bir pastaneye girdik orası iki katlıydı orada oturduk. Dondurma istedik, Dondurmalarımız büyüktü. Annelerimiz başka şeyler istediler. Tatlılar gelince biz yemeye başladık. Biz erkenden bitirince telefonda Aquapark IO. Oynadık. Havalı atlayışlar yaparak kuzenimi şaşırttım. Annelerimiz bitirince hesabı verip çıktık. Arabalarıyla bizi Acıbadem Caddesinin başında bıraktılar oradan yürüyüp evimize gittik.

Ve böylece 9 saatlik gezimizin sonuna gelmiş olduk. Bu benim en uzun gezim oldu 2023 Ekim ayına kadar 6 senedir kıramadığım rekoru yarım saat daha şehir içi gezerek kırmış oldum

Ahmet KONYA

5/C

ARDA VE KOLEKSİYONU

Arda okulda matematik dersinden çıkmış arkadaşlarıyla sohbet ederken, okulundan değişik bir koku geldiğini fark eder. Arda, arkadaşlarına bunun yanık kokusu olduğunu söylemiş olsa da arkadaşları onu dinlemez ve okula girerler. Ardından Arda'nın arkadaşları bunun bir yangın olduğunu fark ettikten sonra okuldan çıkmaya başlarlar. Arda'nın arkadaşları, öğretmenler, müdür, vb. herkes okuldan sağ salim çıkmıştır. Okul müdürü Faruk Bey itfaiyeyi arar ve okulun bulunduğu konumu söyler. Bir süre sonra itfaiye ekipleri gelir ve yangını söndürür. İtfaiye ekipleri yangının laboratuvarıda yapılan deneyden çıktığını ve çok zehirli olduğunu söyler. Arda'nın annesi ve diğer öğrencilerin velileri çocuklarını almak için okula gelir. Arda annesiyle birlikte eve gider ve evde annesine yaşanan olayın hepsini teker teker anlatır. Olaydan çok etkilenmiştir. O gece yorgun olduğundan kolayca uyumuştur.

Ertesi gün Arda oyuncak araba koleksiyonuna ekleme yapmak için mağazalara bitpazarlarına ve bulabileceği her yere gitmiş. Sonunda istediği modeli bulmuş. Arda'nın hayali araba koleksiyonunu büyütme ve ileride koleksiyonuyla hayatına devam etmek olduğundan, Arda ders çalışmak yerine daha çok koleksiyonuna araba eklemeyi tercih ederdi. Arda bir gün okula gider. Okulda arkadaşlarına araba koleksiyonunun bir kısmını gösterirken bir arabasının olmadığını fark eder ve aramaya başlar. Bulamayınca öğretmenine haber verip arama yapılabilmesi için rica eder. Hocası Nazlı Hanım Arda'nın koleksiyonuna ne kadar düşkün olduğunu bildiği için arama yapar. Arama yaparken Nazlı Hanım herkesin gözünü kapatmasını ister. Çünkü herhangi biri aldıysa arkadaşlarının önünde mahcup olmamalıydı. Nazlı hanım arabayı Arda'nın arkadaşı Mehmet'in çantasında bulur. Ama Nazlı Hanım Mehmet almış gibi değil de yerde bulmuş gibi yapar ve Mehmet mahcup olmaz.

Arda gece arabalarıyla oynarken bir sarsıntı fark eder. Ve bu sarsıntının normal bir sarsıntı olmadığını bunun bir deprem olduğunu anlar. Annesine söylemeye giderken büyük bir sarsıntı olur ve Arda'nın koleksiyonundan ses gelir. Arda odasına gittiğinde tüm araçlarının yerde olduğunu görür. Arda arabalarına zarar gelmesinden çok korkar. Arda tam arabalarını toparlayacakken bir deprem daha oluyor bu depremin diğer depremlere göre daha şiddetli olduğunu görüyor. Deprem 8,2'lik bir depremdir ve artık Arda çok korkmuş deprem çantası hazırlamadığına çok pişman olmuştur. Artık geçte olsa önlem almalıydı. O gün onlara bir şey olmamıştı ama o artık depremi unutmuyor önlemini almış olmanın huzuruyla rahat yaşıyordu.

Arda büyümüş, büyümüş, büyümüş ve kocaman adam olmuş, Arda'nın büyümesiyle koleksiyonunun büyümesi doğru orantılı olmuş. Arda artık hayallerindeki adam mutlu mesut yaşamış.

olduğundan

Deniz Çınar CEYHAN

8/B

SİHİRLİ DÖNÜŞÜM

Bir zamanlar gri ve monoton bir şehirde, insanlar günleri rutinle dolu yaşarlardı. Ancak bir gün bir yıldız kayası gökyüzünden düştü ve bu olağanüstü olay, şehrin gri günlerine renk katmaya başlamıştı.

Gri şehirdeki renksiz günler, sihirli yıldız kayası düştükten sonra aniden değişmeye başlamıştı. Bu sihirli kaya, içindeki enerji ile insanların hayal güçlerini ortaya çıkarmıştı. Şehir sakinleri, bu enerjiyle yaşamlarına renk ve anlam katmaya başladılar. İnsanlar artık eski sıkıcı ve rutin hayatlarını bir kenara bırakıp kendi iç dünyalarındaki yetenekleri keşfetmeye ve paylaşmaya başlamışlardı. Bir kadın, boyalarla dolu bir atölye açtı. İnsanlara kendi iç dünyalarını tuvale yansıtmayı öğretti. Şehir halkı sanatın sihrini öğrenip şehri rengârenk sanat eserleriyle doldurdular. Bir adam, müzik aletlerini topladı ve sokaklarda melodiler ile dolu bir atmosfer yarattı. Renkli bahçelerde düzenlenen topluluk etkinlikleri, insanları doğayla buluşturarak ortak bir amacın peşinden koşmalarını sağladı. Her bir birey, kendi gücünü ve yeteneklerini paylaşmanın, ortak bir hedefe ulaşmanın ne kadar güçlü bir duygu olduğunu keşfetti. Şehir adeta bir masal diyarına dönüştü.

Dönüşüm sürecinde karşılaşılan zorluklar da vardı. Kötü niyetli insanlar, sihirli enerjiyi kendi çıkarları için kullanmaya çalıştılar. Bu insanlar şehirdeki neşeyi ve güzellikleri göremeyen, bencil ve kendi çıkarlarını düşünen insanlardı. Bu sefer, şehir sakinleri birbirlerine daha çok güvenerek zorlu bir mücadeleye girdiler. Birlikte çalışarak, kötü niyetli insanlara karşı durdular ve şehirlerini korudular. Topluluk, bu mücadeleden daha güçlenmiş bir şekilde çıktı. Her birey, kendi alanında bir uzmanlık kazanmış, birbirlerine dayanarak şehirlerini daha da güzelleştirmeye kararlı hale gelmişlerdi. Yaratıcılık ve dayanışma, şehirdeki herkesi kucaklayarak bir dönüşüm yaratmıştı.

Şehirdeki bu sihirli değişimle birlikte, insanların birbirlerine olan bağlarını daha da derinleştirdi. Kadın ressamın atölyesindeki resim kursları sadece sanat becerilerini değil, aynı zamanda duygusal zekâlarını da geliştirmişti. Sokak müzisyenleri, sadece melodileri değil, aynı zamanda insanların yaşamlarına dokunan derin duyguları da paylaşmıştı. Renkli bahçelerde düzenlenen topluluk etkinlikleri, sadece doğayla olan bağlarını güçlendirmekle kalmamış aynı zamanda insanların ortak bir amaca birleşmelerini sağlamıştı. Şehir artık bir yaşam alanından çok daha fazlasıydı. Birbirlerine yardım eden, birbirine güç veren insanlar, şehirlerini bir aile gibi hissediyorlardı.

Sonunda, gri şehir tam anlamıyla bir masal diyarı olmuştu. Herkes kendi hayallerini gerçekleştirmiş, birbirlerine güç vermiş ve bir arada büyük başarılar elde etmişti. Şehir, sadece fiziksel bir mekan değil, aynı zamanda insanların birbirleriyle kurduğu bağların, paylaştığı değerlerin bir yansıması haline gelmişti. Gri şehir, artık bir masal diyarı değil gerçek bir yaşam alanıydı. Bu uzun yolculukta insanlar sihirli yıldız kayasının enerjisi ile hayallerin gerçekleşebileceğini ve insanların birbirlerine güvenerek büyük başarılar elde edebileceğini öğrenmişti. Ve bu, uzun bir sürecin sonunda ortaya çıkan en güzel sondu.

Duru GÜLDEREN 8/A

KAYIP İKİZİM

Damla'nın günlüğü

Günlerim her zaman ki gibi normal akışında devam ediyordu. Ta ki o gece gördüğüm rüyaya kadar. Ben Damla, kayıp ikizimi bulabilecek miydim?

En baştan başlayalım. Ben Damla, 15 yaşındayım ve lise bire gidiyorum. Notlarım çok iyi hatta okulun en iyileri arasındayım. Doğduğumdan beri İzmir'in küçük bir semtinde oturuyorum. Sakin ve mutlu bir hayatım var. Annemin adı Derya, 48 Yaşında ev hanımı. Babamın adı Bora, 49 yaşında ve işinde başarılı bir mimar. Bende küçüklüğümden beri mimar olmak istiyorum. Bir de abim var. İsmi Berk, 22 yaşında pilot. Abim bizimle yaşamıyor çünkü seferleri olduğu için havaalanına yakın oturması ona göre daha rahat olduğundan ayrı evde oturuyor. Biz böyle mutlu bir aileyiz.

Şimdi de başıma gelen o doğüstü olayı anlatacağım. Ben iki gece önce her zamanki gibi normal yatma saatimde yatağıma gittim ve uyudum. Gece de rüyamda bir kız gördüm bana acayip benziyordu. Sonra kız yanıma gelip "Damla beni bul." dedi ve gitti. Değişik bir rüyaydı hiç böyle bir şey görmemiştim ama sadece rüya, bir anlamı yoktur belki dedim ve geçtim. Gün boyu hiç düşünmedim ve işlerime odaklandım. Bir sonraki gece -yani dün- yine bu kız rüyamda gördüm. Bu sefer biraz farklıydı ama. Bir evdeydim, ev çok değişik ama güzeldi, dolaşmaya başladım ve karşıma evin salonu çıktı. Salonda dün rüyamda gördüğüm kız, iki adam ve bir kadın vardı. Kızın yanındaki adam babasıydı galiba, diğer kadın ve erkekte okuldaki bir öğretmen gibi duruyordu. Kızın dersleri hakkında konuşuyordu. Notları çok kötüymüş bu durumu düzeltmek içinde okuldaki iki hoca evlerine gelmiş. Onları dinledim, biliyorum bu yaptığım yanlış birşey ama sonuç olarak rüyadayım. Neyse ardından kızın isminin Berfin Çam olduğunu duydum. Bu bilgi bana yeterdi zaten. Sonra sıkıldım ve diğer odaları gezmeye başladım. Sonra fark etmedim ama arkamdan Berfin gelmiş, bana seslenip "Damla beni bul." dedi. Bunu dün gecede söylemişti hatırlıyorum. Ne yapacağımı şaşırdım, elim ayağıma karıştı. Kalktığımda düşünmeden duramadım, kafam çok karıştı. Bütün gün boş boş etrafa bakıp durdum. Dışarıdan öyle gözüksem de aslında kafamda bir sürü şeyler dönüyordu. Bu gördüğüm rüyalar bana mesajdı belli, peki neden?

Gece yine bir rüya gördüm bu aralarından en değişik olandı. Hastanedeydim, benim doğduğum güne gitmişim, o sıra neler oluyorsa en ince detayına kadar izleyebiliyordum. Tam beni odaya aldıkları kısıma geldim. Benim yanımda bir bebek vardı. Sonra iki doktoru konuşurken gördüm.

-Neden ikiz oldular, bu aya kadar bunu görmemiz gerekiyordu imkânsız!

- Bende bilmiyorum asla ikiz beklemiyorduk bir anda nasıl oldu...

-Her şeyi geçtim ailesine nasıl açıklayacağız, bizi şikâyet bile edebilirler.

- Hiçbir fikrim yok...

Şok geçirmiştım benim bir ikizim varmış meğersem! Bunu neden bana kimse söylemedi anlamıyorum. Düşünmeye başlamıştım ki bir adamın gizlice bizim olduğumuz odaya girmeye çalışırken gördüm. Yüzüne dikkatlice baktığımda Berfin'in babası olduğunu gördüm. Onu kaçırmaya çalışıyordu. O sırada anladım, Berfin benim kayıp ikizimdi.

Berfin'in günlüğü

Sevgili günlük, sana iki gecedir gördüğüm rüyaları anlatmak istiyorum. İlk gece bir ormandaydım ve karşımda benimle aynı yüze sahip bir kız gördüm. Bana "Beni bul!" dedi ve gitti. İkinci gece bir evdeydim kimin evi bilmiyorum, iyice dolaşmaya başladım ve salona

vardım. Salonda o dün gördüğüm kız ve ailesi vardı. Çok mutlu bir aileydi keşke babamla bende böyle olabilsem. Neyse sonra kızın odasına vardım, ardından yanıma geldi. İsminin Damla Güneş olduğunu öğrendim. Üçüncü gece ise bir hastanedeydim, doğduğum güne gitmişim. İki doktor aralarında konuşuyorlardı. O Damla'yla ikizmişim aslında ama bu şuan ki babam beni kaçırdığı için kimse bilmiyormuş ikiz olduğumuzu. Benim acilen Damla'yı bulup gerçekleri söylemem lazım ama nasıl. Ben Çanakkale'de yaşıyorum o ise İzmir'de. Düşün Berfin düşün...

Damla'nın günlüğü

Tek çare bütün her şeyi aileme anlatmaktı. Daha fazla bekleyecek vaktim yoktu çünkü. Anlatsam da bana inanmazlardı ki. Sonuçta bir rüya, rüyalar gerçek olamaz. Benim hayal gücüm geniş, annemlerde hayal yeteneklerimden dolayı bunları düşündüğümü sanır. Aman ne olacak en azından şansımı denerim.

Her şeyi en ince detayına kadar anlattım. Ağızları açık beni dinlediler. Galiba inandılar bana çünkü anlattıklarım ne güldüler ne de kızdılar. Daha doğrusu hiçbir şey demediler ne yapmam lazım.

Bu sefer abime anlatmaya karar verdim. Ben her şeyimi abime anlatırım çünkü o benim dediklerimi saçma bulmuyor. Neyse sonra abime anlattım zaten. O inandı bana ve ne yapabileceğimi söyledi. Kızın sosyal medya hesabını buldum ve yazdım. Bir kaç saat sonra geri dönüş yaptı. Bütün gördüklerim gerçekmiş, aynı rüyaları o da görmüş. Şimdi tek yapmam gereken o adamı polise şikayet etmek.

Aradan uzun zaman geçti. Berfin'i kaçıran adam hapse girdi. İkizim bizim eve taşındı. Artık mutlu bir hayatımız var.

Duru TOSUN

7/E

ÇANTADAKİ SÜRPRİZ

Asmalı Bahçe İlkokulunun kalabalık koridorlarında Ceyda adında neşeli ve bir o kadar afacan bir öğrenci koşuştururdu. Kahkahaları ve neşe dolu kalbiyle tanınıyordu. Her sabah olduğu gibi, sıcacık yatağından bir türlü kalkmak istemediğinden yine okula geç kalmıştı.

Okula bir an önce gidebilmek için kestirme olsun diye içinden geçtiği parkın tam ortasında iken karşısına tüylü bir sürpriz çıktı; gözlerinde tatlı bir parıltı olan minik bir köpek yavrusu. Ceyda ilk başta şaşırırsa da, köpek yavrusunun yaptığı sevimli hareketlere kayıtsız kalamadı. Yavru köpek sürekli Ceyda'nın etrafında dönüyor, sevimli sevimli havlıyor, oyun oynamak istiyordu. Ceyda, keşke okula geç kalmasaydım, onunla oynar güzel vakit geçirirdim diye düşündü, fakat okula geç kalmıştı. Sevimli köpeğin başını biraz okşadıktan sonra ona “Kusura bakma okula geç kaldım, gitmek zorundayım” dedi.

Köpek o kadar mutlu olmuştu ki, yerinde duramıyordu. Köpeğin aç olabileceğini düşünen Ceyda çantasını sırtından yere indirdi ve annesinin ona verdiği böreklerden bir parça kopararak yavru köpeğe verdi. Yavru köpek, bir lokmada böreği yerken, bir anda yerde olan Ceyda'nın çantasının içine atladı. Ceyda ne yapacağını şaşırды, köpeği çıkarmaya çalıştı fakat ne yaptıysa köpeği çıkarmayı başaramadı.

Kolundaki saatine baktı ve artık kaybedecek bir saniyesi bile kalmamıştı. Artık tek çaresi köpeği de yanında götürmekti. Çantasını kapattı ve hızlı adımlarla okula doğru yürümeye başladı. Yavru köpek ile okulda ne yapacağını bilmiyordu, ama şu an için önemli olan bir an önce okula yetişebilmektir.

Ceyda, güne alışılmadık bir başlangıç yapmasına aldırış etmeden yavru köpeği okula getirdi. Sınıfın kapısını çaldı ve öğretmeni Esra Hanım'dan geç kaldığından dolayı özür dileyerek sırasına geçti. Sıra arkadaşı Defne'ye merhaba diyerek hemen dersini dinlemeye başladı. Sırt çantasını açtığında yavru köpeğin ona haylaz haylaz baktığını gördü, hızlıca ders kitabını çıkardı ve yavru köpeğin kaçabileceğini düşünerek hemen çantasını kapattı.

Esra Öğretmen, Hayat Bilgisi dersinde hayvan sevgisi konusunu anlatıyordu. Öğrenciler derse büyük ilgi gösteriyorlardı. Esra Öğretmen, evinde evcil hayvan besleyen kimse var mı? Diye sordu. Söz alan sınıf arkadaşı Hasan, evde baktıkları köpekleri hakkında arkadaşlarına bilgi verirken birden sınıfta bir havlama yankılandı. Şaşırان öğrenciler birbirlerine şaşkın bakışlar attılar. Esra Öğretmen duraksadı, dudaklarında meraklı bir gülümseme belirdi. Gözlerinde bir parıltıyla, "Sanırım bugün özel bir konuğumuz var." dedi.

Herkesi hayrete düşüren yavru köpek daha yüksek sesle havlamaya başlamıştı. Ceyda yavru köpeği susturabilmek için sırt çantasını açtı ve açması ile birlikte yavru köpek çantadan fırladı, sıraların üzerinden zıplayarak sınıfta dolaşmaya başladı. Sınıf bir anda karışmıştı, Ceyda'nın arkadaşlarının bir kısmı kahkahalarla gülüyor, kimisi çılgık çılgığa bağırıyor, kimisi de sınıfın içinde köpeği yakalamaya çalışıyordu. Yavru köpek en sonunda kendini Esra Öğretmen'in kollarında buldu.

Esra Öğretmen, bir yandan köpeği severken diğer yandan Ceyda'yı yanına çağırıldı. Ceyda, başından geçenleri sırasıyla öğretmeni ile paylaştı. Bu arada hem yavru köpek hem de sınıf sakinleşmişti. Esra Öğretmen okula evcil hayvan getirilemeyeceğini ve sınıfta bakılamayacağını hatırlattığı sırada teneffüs zili çaldı. Ceyda ve arkadaşları öğretmenlerine yavru köpeğin sınıfta bakmak istediklerini söylediler. Öğretmenleri bunun mümkün olmadığını söylediğinde Ceyda ve arkadaşlarının yüzleri asıldı, hepsi de sevimli yavru köpeği çok sevmişti. Arkadaşı Defne, okul idaresi ile görüşüp, okul bahçesinde bakabilir miyiz? diye bir teklifte bulundu. Öğretmenleri peki soralım dedi ve yavru köpeği de yanlarına alarak soluğu Müdür Hikmet Bey'in yanında aldılar. Öğretmenleri Esra Hanım Hayat bilgisi dersinde hayvan sevgisi konusunu anlatırken başından geçenleri anlattı. Ceyda yavru köpek ile karşılaşmasını ve beraber okula nasıl geldiklerini anlattı, arkadaşları da yavru köpeğe okul bahçesinde bakmak istediklerini dile getirdi. Uzun süren karşılıklı konuşmalardan sonra

Müdür Bey, çocukların kendilerinin bir kulübe yapmaları şartıyla yavru köpeğin okul bahçesinde kalmasına izin verdi. Çocuklar büyük bir sevinçle Müdür Bey'in odasından ayrıldılar.

Artık yapmaları gereken bir kulübe ve bulmaları gereken bir isim vardı. Ceyda isim için oylama yapabilecekleri teklifinde bulundu. Öğretmeni bu teklifi olumlu karşıladı ve sınıftan isim önerilerinde bulunmaları istendi. Önerilen isimler sınıf tahtasına yazıldı ve oylama süreci başladı. Yavru köpek öğretmen masasının üstünde kuyruğunu sallayarak, heyecanlı bir şekilde oylama sonucunu bekliyordu. Oylama sonucu yavru köpeğe “Haylaz” adını verdiler. Hem yavru köpek hem de çocuklar bu yeni ismi çok beğenmişti.

Esra Öğretmen, kulübe yapımı için gönüllü öğrenciler arasında görev dağılımı yaptı. Öğrenciler ertesi gün büyük bir heyecan ile okula gelmişlerdi, hatta her sabah okula geç kalan Ceyda bile erkenden okula gelmişti. Esra Öğretmen ve çocuklar kulübe inşasına başladılar. Öğlen olmadan her şey hazır olmuştu. Haylaz büyük bir heyecanla yeni kulübesine yerleşti. Kulübe Ceyda'nın beklentisinden de güzel olmuştu, kulübe içerisinde yumuşacık bir yatak, kulübenin hemen yanında suluk ve yemek kabı yer alıyordu. Tek eksik isminin yazdığı tabela diye düşünürken resim öğretmenleri elinde yavru köpeğin adını yazan tabela ile yanlarına geldi. Tabelayı kulübenin üstüne astılar, herkes çok mutluydu.

Günler geçtikçe Haylaz, okulun sevilen bir üyesi oldu. Teneffüslerde çocuklarla bahçede oynuyor, bazen de gizlice okul içine girip, okulun sessiz olan koridorlarını neşeli havlama ve kahkaha sesleriyle inletiyordu.

Öğrenciler, öğretmen ve sevimli köpek yavrusu arasında kurulan bağ ve dostluk hayvan sevgisine çok iyi bir örnek oluşturmuştu.

Ece Melis CİNBAT

5/F

TARİHİ OBJELER

Alex ailesiyle birlikte kış tatili için geldiği şehirden uzak, sakin bir hayatın yaşandığı Are'yi sevmiştir ama yapacak bir şey bulamıyordu. Are'de iki hafta kalacaklardı ve bugün beşinci gündü. Alex kasabanın sokaklarında gezmiş bolca karla oynamış Aresjön gölünde balık tutmayı düşünmüş ama gölün donmuş olduğu için yapamamıştı. Ama daha bir haftadan fazla vardı ve kendine eğlenebileceği bir şey bulması gerekiyordu.

Alex kasabanın sokaklarında dolaşmaya karar verdi. Teker teker kasabadaki dükkanları gezip dolaştı ama bunların çoğunda ilgisini çeken bir şey bulamadı. Tam dönüş yolundayken arada kalan eski ama bakımı tam yapılmış gayet güzel görünen bir dükkan dikkatini çekti ve hemen kara bata çıka hızlıca yürüdü. Kapının önüne geldiğinde bir anlık tereddüt etti ama sonunda karar verip kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Burası bir dükkandan çok bir çeşit müze veya kütüphaneye benziyordu etraf kitaplıklarla doluydu ortada ise açık bir şekilde sergilenen birbirinden farklı eski birtakım eşyalar vardı. Etrafına bakmaya devam etti ve burada kimsenin olmadığını fark etti birkaç kez “Kimse var mı ?” diye sorsa da cevap alamayınca bazı kitapları ve eski eşyaları kurcaladı. Ortadaki boş masada kitaplara tek tek göz attı ancak bir şey bulamadı sonra kitaplardan birinin diğerlerinden yeni basılmış bir kitaba benzediğini gördü ve eski ahşap masaya oturup incelemeye başladı. Bu kitapta ünlü filozofların, tarihçilerin, yazarların, generallerin ve bilim insanlarının sözlerinden her sayfada sadece bir tanesi yazılıydı bunun nedenini anlamasa da bakmaya devam etti. Kitabın sonunda ise “Geçmişini unutmak, tarihin tekrerrür etmesine davetiye çıkarmaktır.” altında ise “Tarih şimdi tekrerrür edecek.” yazılıydı. Alex tarihe çok meraklıydı ve bu sayfa onun dikkatini oldukça çekti. Kitabı içindeki kuşku ve merakla hızlıca kapattı çünkü Alex olağanüstü olayların olabileceğine inanırdı ve aklına bir sürü şey getirmişti. Kitabın kapağı kuşkusunu daha da arttırdı kapakta “Tarih Elimizde” yazıyordu. Birden saat aklına geldi ve saatine baktığında saatin çok geç olduğunu fark etti ve hemen kaldıkları eve hızlıca gitti.

O ne olduğunu anlayamadığı yerdeki olanlar aklından çıkmamıştı hatta rüyasına bile girmişti. Sabah hemen gitmek istiyordu hızlıca kahvaltısını yapıp çıktı. Arada kalan o sokağı gördü içindeki büyük heyecanla koşa koşa dükkânın kapısına ulaştı bu sefer hızlıca içeri girdi. Kafasını kaldırdığında etrafta hiçbir kitabın ve kitaplığın olmadığını gördü bu onu oldukça şaşırttı ve az da olsa korkuttu ne yapacağını bilemeden boş boş yürüdü sadece önceki geldiğinde de duran tarihi eser diyebileceği dört tane obje vardı. Hemen başka bir şey olup

olmadığına baktı ve başka bir değişiklik yoktu. Ne yapacağına karar vermeden önce oradaki kitapları kimin götürdüğünü bulması gerekiyordu çünkü eğer kimse götürmemişse belkide düşündükleri gerçektir. Anne ve babasının yanına dönüp ilk önce onlara sordu annesiyle babası Alex'in tahmin ettiği gibi bir şey bilmiyordu. Alex kaldıkların evin sahibinin buralarda uzun yıllar yaşadığını babası konuşurken duymuştu. Ev sahibi her sabah aynı yerde yemeğini yedi zaten küçük bir kasaba olduğu için hemencecik buldu. Ev sahibinin ismi Arthur'du Alex kendini tanıttı zaten Arthur Alex'i önceden gördüğü için tanıdı. Alex önce bu bölge ile ilgili birkaç soru sordu. Sonrasında ise gizemli dükkan hakkında ne bildiğini sordu ama Arthur sanki hiç burada yaşamıyormuş gibi cevap verdi ve Alex'in orayı kendisine göstermesini istedi. Alex anlam veremedi dükkanın olduğu ara sokağa bağlanan yere kadar götürdü. Arthur kendinden emin öyle biryerin olmadığını söyleyerek çocukça hareketlerle yolda Alex'i sinir etti. Yürüdükçe yürüdüler ama bir türlü varamadılar. En sonunda Arthur gülererek aynı yerleri üç kez döndüklerini söyledi ve söylenerek uzaklaştı. Alex'in hem kafası karışmıştı hem de gerçek tende hiçbir yerde o ara sokağı bulamamıştı kafası o kadar karışmıştı ki en iyi seçeneğin eve dönmek olduğunu düşünerek eve geri döndü.

Tatillerinin ikinci haftasına girdikleri gün büyük bir tipi oldu. Tipi günü Alex evde kalmak zorundaydı ve son iki gündür o dükkân aklından çıkmıyordu böyle bir durumda onun için olduğu yerde durmak zordu. Normalde hemen gidip daha fazla araştırma yapardı ve bir çözüm bulmaya çalışırdı ama tipinin bugünle sınırlı olmadığını öğrenince Alex daha da sabırsızlandı anne ve babası ise tatilin beklenmedik böyle bir tipi yüzünden gittiği için şikayetçiydi. Alex'in yapabileceği en iyi şey bildiği şeyleri birleştirerek tipi bittiğinde hazırlıklı olmaktı. İlk defa gitmesinden kitapta yazanlara ve Arthur ile gittiklerinde bulamamalarına bakılırsa olağanüstü bir durum vardı. Birkaç saat geçtikten sonra tipi normal bir kar yağışına dönmüştü Alex bu sürede uyuya kalmıştı, sanki tipinin bittiğini hissetmişçesine kendiliğinden uyanmıştı. Uyandığında ilk yaptığı şey camdan bakmak oldu, şaşırmış bir şekilde heyecanlanarak kalktı üstüne montunu alıp dışarıya gizemli dükkâna hiç düşünmeden yola çıktı. En son Arthur ile gittiklerinde ara sokağı bulamamıştı bir

daha bulamayacağı düşüncesi Alex'i endişeyle kaplamıştı. Dükkânın olduğu ara sokağa bağlanan yolu gördüğünde çok büyük bir mutlulukla kardan dolayı koşmasa da en hızlı haliyle gitmeye başladı. Dükkanın içerisine girdiğinde, dükkanın ilk girdiğindeki gibi durduğunu gördü, kitaplar geri gelmişti. Salonun ortasındaki eski ahşap masa hala orda duruyordu ve üstünde “Tarihi Objeler” yazılıydı. Şu ana kadar olan her şey gibi buna da anlam veremese de eninde sonunda anlayacağını biliyordu. Kitap anladığı kadarıyla dört başlık altında oluşuyordu ama herhangi bölümlerin hiçbirinin ismi yoktu. O sırada bir şeyi atladığını fark etti salonda duran 4 tane obje vardı ve bunları neredeyse hiç düşünmemişti belki de çözüm bulamamasının nedeni bu objelerin üstünde durmamasıydı. Bunlardan birinde beş tane para vardı ama fazlasıyla eskiydi biraz dikkatlice baktığında üstünde Büyük İskender'in olduğunu gördü. Çok anlam veremedi gerçek olacak hali yoktu ya o yüzden çoktu umursamadı elinde atıp atıp duruyordu. Halen bir şey bulamadığı için bildiği her şeyi teker teker aklından geçirmeye başladı. Önce ilk geldiğinde tarihle ilgili sözlerin bir bağlantısı olabileceğini düşündü zihninden “Geçmiş unutmak tarihin tekerrür etmesine davetiye çıkarmaktır” ve “Tarih şimdi tekerrür edecek” diyordu. Bu sözlerden ilkini internetten araştırdığında bu sözün bir yazara ait olduğunu görmüştü ancak diğer söz hiç bir yerde yoktu. Elinde sahte olduğunu düşündüğü para ile rahatlıkla oynarken birden ağzından “Tarih şimdi tekerrür edecek” çıktı.

Büyük bir baş ağrısıyla uyanmış gibi hissediyordu. Şöyle bir etrafına baktı burası kaldıkları yere hiç benzemiyordu. Ayrıca sanki kış değil de yazın en kurak günlerini yaşıyormuş gibi hissediyordu. Tam o sırada önceden olanlar aklına geldi o sert kıştan daha dün tipi varken şimdi nasıl oldu da böyle oldu diye düşündü ama birkaç saniye sonra anladı Alex şuan Büyük İskender dönemindeydi...

Ekim YAYLA

GÖKYÜZÜNDEKİ KÜÇÜK YILDIZIN MACERASI

Bir zamanlar gökyüzünde parlayan küçük bir yıldız varmış. Adı Tılsım'mış. Tılsım, diğer yıldızlardan farklıymış çünkü her gece dünya üzerindeki çocuklara bilgi ve ilham veren ışıklar saçarmış.

Bir gün, Tılsım, diğer yıldız arkadaşlarıyla buluştu. Onlara “Dünyadaki çocuklara bilgi saçalım.” dedi diğer yıldızlar, bu fikri sevdiler ve Tılsım'ı desteklemeye karar verdiler.

Tılsım, gökyüzünden aşağı doğru inmeye başladı. Yolculuğu sırasında renkli bulutlardan, parlak aydan ve yıldız kaymalarından geçti. Her an yeni şeyler öğreniyor ve bu bilgileri dünya üzerindeki çocuklarla paylaşmanın heyecanını yaşıyordu.

Bir gece, Tılsım, bir çocuğun penceresine ulaştı. Ece küçük bir kızdı. Tılsım, Ece'nin odasını hafif bir ışık saçarak Ece gözlerini bilgiyle parlatan bir ışıltı doldurdu.

Ece, sevinçle uyanarak Tılsım'a baktı. Tılsım, ona bilgiler ve hikayeler anlatarak, dünyanın ne kadar büyük ve güzel olduğunu gösterdi. Ece, bu hikayelerden ilham alarak, hayal gücünü geliştirdi ve daha çok şey öğrenmeye karar verdi.

Tılsım, bu şekilde birçok çocuğa ulaştı ve onlara yeni bilgilerle dolu, renkli dünyalar keşfetmeleri için ilham verdi. Her gece, gökyüzündeki küçük yıldız, farklı bir çocuğun hayatına dokunarak, onlara bilgi ve sevgi dolu bir ışık gönderdi.

Tılsım görevini tamamladığında, gökyüzündeki diğer yıldızlarla buluştu ve birlikte parlayarak dünyadaki çocukları aydınlatmaya devam ettiler. Her gece, Tılsım'ın hikayeleri, çocukların düşlerini süsleyerek onlara yeni ufuklar açtı.

Almila KURTULDU 7/E

İSTANBUL'UN KONUKLARI

Burası bir hayvan barınağıydı. Umik ve diğer dört arkadaşı Kaşar, Karamel, Orman ve Çikolata bu barınakta kalıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse onlar bu barınaktan hiç de hoşnut değillerdi. Neden mi? Çünkü barınak çalışanları onlara çok kötü davranıyorlardı. Mamalarını bile çok az veriyorlar hatta su bile vermeyi ihmal ediyorlardı. Bu arada Umik bir kedi, Kaşar bir tavşan, Karamel bir fare, Orman bir köpek ve Çikolata ise bir kuştur. Artık bu barınaktan gitmek istiyorlardı. Bir plan kurdular.

Planları şu şekildeydi; Umik barınak görevlisi uyurken cebinden anahtarı alacak, Çikolata uçabildiği için çok yüksekteki kapı kilidini açacak, ardından çok sessiz bir şekilde kaçacaklardı ama plan burada bitmiyordu. Daha sonra Orman, yerdeki su kanalının kapağını kırarak ve suda yüzerek bu barınaktan kaçmış olacaklardı.

Ve plan işledi. Önce anahtarla kapıyı açtılar, sonra dışarı çıkıp bir su kanalının kapağını kırıp içeri atladılar. Su, onlara uzun bir yolculuk yaptırdı. Onlarsa suyun yavaşladığını hissettiklerinde gün yüzüne çıktılar. Önce bir duraksadılar; çünkü hemen karşılarında oldukça heybetli bir cami duruyordu. Karamel'in okuma yazması vardı ve kapıdaki yazıda "Ayasofya Camii" yazdığını diğerlerine okudu. Onlar burayı ilk kez görüyorlardı. Şaşkındılar. Şaşkın oldukları kadar da acıkmışlardı. Hemen koştular ve burunlarına şahane bir köfte kokusu geldi. Tam karşılarında tarihi bir köfteci duruyordu. Hepsi gözlerini kapatmış ve köfte kokularını almaya çalışıyorlardı. Bir garson onların bu halini görmüş ve onlara köfte, ekmek getirmişti. Bunları afiyetle yediler. Artık doymuşlardı. Akşam da olmuştu. Kimisi uçarak, kimisi de koşarak dolaşıyordu Sultanahmet'te... Zaman hızla geçmişti ve artık akşam çökmüştü. Bu dört arkadaş da Ayasofya Camii'nin kubbesine çıkmış ve İstanbul semalarında derin bir uykuya dalmışlardı.

Sabah hiç de olmadıkları kadar sevinçli ve mutlu kalkmışlardı. Havada martılar uçuyor, kediler rüzgâra karşı geliyorlardı... Derken, o da neydi? Umik yoktu! Öğlene kadar hiç durmadan Umik'i aradılar. Korkmaya başlamışlardı. Yoksa Umik onlara küsüp barınağa geri mi dönmüştü? Hayır, hayır! Umik Yerebatan Sarnıcı'nda dolaşiyor, yeni öğrendiği bilgileri elindeki deftere not ediyordu. Onu buldukları için hepsi rahatladılar.

Ne de olsa, onlar artık İstanbul'un bir parçasıydı.

Hatice Zeynep ŞEN 5/F

HAYAL BİLETİ

O gün yaşayacaklarının aksine çok sırdan başlamıştı gün. Her gün uyandığı saatte uyanıp, her gün yaptığı kahvaltıyı hazırlarken, tüm olacıklardan habersiz dışarıyı izliyordu.

Beşinci yaş gününde babasının doğum günü hediyesi olarak aldığı köpeği Sushi'nin de karnı acıkmış olmalıydı ki, Jessica'nın bacaklarına atlayıp, sevgi göstergesinde bulunuyordu. "Hadi gel kahvaltını hazırlayalım" dedi ve metal mama kabına her zamanki gibi Sushi'nin en sevdiği mamadan koydu ve Jessica da kahvaltı için masaya oturdu. Dizüstü bilgisayarından maillerini kontrol etmeyi planlıyordu. Kahvesini yudumlarken bilgisayarını açtı. 20 yaşında başladığı ve her gün severek gittiği bir işi olduğu için memnundu. Ofis arkadaşlarından ve yöneticisinden gelen mailleri okuyup yanıtladı. Son bir mail kalmıştı, başlığı hayal biletiydi.

Bu da ne diye sordu kendi kendine. Bir film ya da kitap reklamı herhalde diye düşündü. Ne olduğunu görmek için tıkladı. Şaşkınlıkla açtı gözlerini bir uçak biletiydi. Tropikal bir adaya aynı gün akşamüzeri için düzenlenmiş bir uçak bileti. Nasıl yani diye düşündü ofisle ilgili bir şey olsa önceden bilinçlendirileceğinden emindi. Anne ve babasının erken doğum günü hediyesi miydi acaba? Babasını aradı rutin hastane kontrolünde olduğunu söyleyince bir sürpriz olsa ulaşım ulaşmadığını sorgulamak için çoktan açardı diye düşündü. Haberi olmadığı çok açıktı. Bir yanlışlık olmalı diye düşündü ve seyahat şirketini aradı. Yanlışlık yoktu uçak bileti onaydı ama ona kim akmişti?

Bu kadar maceraperest birinin isteyeceği, geri çevrilemeyeceği türden bir gizemdi bu. "O zaman gidip görelim bu gizemli bilet nereye çıkıyormuş" dedi kendi kendine. Onunla bir sürü yer gezen pembe valizine birkaç parça kıyafet attı. Sushi'nin mama kabına fazladan mama koydu. Otomatik su makinesini kontrol etti. "Anne gidiyor Sushi enteresan bir bilete sahibim. Ne olduğunu görmek için meraklanmıyorum" dedi. "Acaba benimle gelebilir misindiye sordu Sushi'ye. Kulaklarını kaldırıp sorarcasına bakıyordu oda. Ama hiç detay yoktu elinde o yüzden Sushi'yi peşinde sürüklememenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Evet sanırım hazırım diye düşündü. O kadar gizem seviyordu ki adayı hızlıca internetten araştırıp, fotoğraflarını inceleyip gitme kararını alması 10 dakikadan kısa sürmüştü. Bu onun tek başına katıldığı az tercih edilen turistik adalardan bambaşka bir macera olacaktı. Hala aklında bu bileti ona kimin aldığı sorusu vardı. Eminim yakında ortaya çıkar diye geçirdi içinden. Belki

de arkadaşlarının hediyesiydi. Yaklaşan doğum günü için ona ne hediye vereceklerini tartışırken duymuştu ofiste. Bölmek için onlara görünmeden odasına geri dönmüş odasına dönerken de koridor boyunca bu kadar kalabalık gruptan nasıl bir karar çıkacak diye düşünüp gülümsemişti.

Havaalanına gitmek için çağırdığı taksi onu bekliyordu. Daha uçuş için fazlasıyla zamanı olmasına rağmen hızlıca ayakkabılarını giyip bir elinde sırt çantası bir elinde kahve termosu ve ağzında tuttuğu şapkasıyla koşar adımlarla taksiye yöneldi. Havaalanına lütfen dediğinde taksici yola koyuldu. Takside yolu izlerken düşüncelere daldı. Tamam tam bir maceraperestti ama tehlikeli değil dimi diye düşünmeden de edemiyordu. En yakın arkadaşına bilekten söz etmeden hafta sonu için yaptığı geziden söz etti kısa bir mesajla. Bir aksilik olma ihtimaline karşı minikte olsa tedbir almış olmak, keyfini çıkarmasına engel olan acaba bir tehlikeyle karşı karşıya kalır mıyım sorusundan uzaklaşmasını sağladı. Havaalanına geldiğinde hala fazlaca zamanı vardı. Bu adayı araştırması, daha fazla bilgi için fazladan zaman demekti.

Ada büyüleyici görünüyordu, daha önce görmediği büyüklükte büyük parlak capcanlı çiçekler, turkuaz suyu olan minik bir gölü, gölün içinde rengarenk balıklar. Fotoğrafta bu kadar göz alıcıysa gerçekte nasıl olmalı diye düşündü. Bir diğer fotoğrafta pembe ağacı görünce şaşırıldı. Yemek masasında yemek yerken gördüğü palmye ağacının yerinde bu pembe yapraklı ağacı görmeyi dilerdi. Koltuk numarasını buldu ve oturdu. Artık heyecanlı hissediyordu. Tehlikeli bir durumla karşılaşma olasılığını hesaplamamıştı. Sonuçta bilinmeyenlerle doluydu durum. Bu bilet nereden çıktı, kim aldı, neden bana alındı? Gibi birçok soruyla kendini sorguluyordu. Keyfini çıkarmak için kendini telkin etti. Belki de sadece arkadaşlarının sürpriziydi. Olumsuzluklarla keyfini kaçırmak için erkendi. Bunu bir aksilik olursa düşünürdü. Sonuçta en sevdiği şeye gidiyordu. Maceraya. Bu bana her zaman iyi gelir dedi.

Son zamanlarda iş temposu yoğundu. İşte ilacımı buldum dedi kendi kendine. 6 saati uyuyarak mı geçirdim diye sordu pilotun iniş için yaptığı anonsu duyunca. Uçağın merdivenlerinden inerken yüzüne çarpan sıcak, ılık temiz kokulu hava hoşuna gitti. Buz gibi

New York'tan sonra tam aradığı şeydi bu yüzünde hissettiği. Hayal Adası adını nereden aldığı apaçıktı adanın. Alışılmışın dışında sadece hayal gücüyle ortaya çıkabilecek görüntülerdi. Pembe, puf bir bulut gibi görünen ağaçtaki ışıltılar güneşin ışıklarıyla gözüküyordu. Tam bir keşif adası. Her bir bitkiyi sıkılmadan tek tek incelerim dedi. Emindi artık bu bilet onu tanıyan birinin hediyesiydi. Keşif yapmaktan ne kadar zevk aldığını bilen biri. Şimdi adaya odaklanmalıydı. Keşif deyince aklına Çin'de tanıştığı Şimun geldi. Ondan çok şey öğrenmişti. Ah tabi ya bu onun hediyesi olmalıydı. Dünyada keşfedilmemiş binlerce güzelliğe, güvendiği öğrencilerini gönderip keşfedilmelerini sağlıyordu. Artık bunu yapmak için çok yaşlıydı ve enerjisi yoktu. Diana da bunlardan biriydi. Yogayı ve meditasyonu da ondan öğrenmişti. Her iş sabahı erkenden meditasyon için kalkmayı o sevdirmişti.

Adadaki minik dağlar resmen onu çağırıyordu. Sırt çantasından mini bir sandviç çıkardı yiyerek yürümeye başladı. Tahta minik bir köprüden geçerken adadaki her şeyin masallardan bir alıntı olduğunu hissetti. Sanki kitap sayfalarında geziyor gibiydi. Şu ahşap tahtaları olan restoran, küçükken okuduğu en sevdiği masal Sarı Saçlı Kız'ın evi gibi değil miydi? Tıpkı hayalinde canlanan ve kitaptaki resimlerde çizili olan masaydı adeta. Biraz önce önünden geçen kızın elbisesi sanki Alice Harikalar Diyarında 'ki kızın elbisesinin aynısıydı. Sanki çocukluğumdayım, masallardayım diye sevinçle doldu. Üstelik tüm masalların harmonisi gibi bir tek masal.

Her saatini şaşırarak geçirdi. Aynı zamanda huzur vericiydi. Hava kararmaya başlamıştı ama günün bitmesi en son isteyeceği şeydi. Kim buradan ayrılmak ister ki dedi. Üstelik bir gün asla yeterli değil. O renkli çiçeklere dokunmadan ağacın puf puf görünen meyvelerini koklamadan gidecekti. Görmek yeterli değildi, keşfetmek için. Döner dönmez kendine buraya 3 günlük bilet alacağını sözünü verdi. Şimdi şehirdeki hayatına, iş temposuna, hayallerinden sıyrılıp gerçek yaşantısına dönüş zamanıydı.

Mina TUZCU

7/E

38

HER ŞEY MÜMKÜNDÜR

Burak, her zaman ki gibi okuldan eve dönüyordu. O gün okulda çok mutlu bir gün geçirmişti. Arkadaşlarıyla mesajlaşırken kendini telefona o kadar kaptırmıştı ki bir arabanın ona doğru yaklaştığını fark edememişti. Gelen araba hızlı bir şekilde Burak'a çarptı. Burak bir anda yere düştü. Sağ bacağı çok acıyordu ve bacağını kıpırdatamıyordu. Burak'ı hemen hastaneye götürdüler ve ailesine haber verdiler. Doktor, Burak'ın uzun süre yürüyemeyeceğini söyledi. Artık her yere tekerlekli sandalyesiyle gidiyor, her işini onunla yapmak zorunda kalıyordu. Ama işler daha da kötüye gitmişti.

Burak yürüyemediğı için birkaç arkadaşı onu dışlamış ve oyuna almamıştı. Burak bu duruma çok üzülüyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Tek yakın arkadaşı köpeğı Ponçik ve Murat'tan başka kimse kalmamıştı. Murat, her teneffüste Burak'ı sakinleştirmeye ve onu iyi hissettirmeye çalışıyordu ama Burak hala üzgün ve mutsuzdu. Bir gün Amerika'da yaşayan teyzesi Burak'ı ve ailesini ziyarete geldi. Teyzesi, Burak'ı böyle görünce çok üzüldü. Uzun uzun sohbet ettiler ve teyzesi Burak'a bir kitap verdi. Bu kitapta tekerlekli sandalyede yaşam mücadelesi veren bir kız çocuğunun öyküsü anlatılmaktaydı. Burak bu kitabı her gece okudu ve hiç yanından ayırmadı. Teyzesi ile yürüme denemeleri yapmaya başladı. Böylece Burak ilerleme kaydetti. Gün geçtikçe Burak'ın durumu daha iyiye gitmeye başlamıştı. Okuduğı bu kitap ve teyzesinin ona destekte bulunması ile kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Burak bir sabah uyandığında ayağı kalktı ve pencereye doğru yürümeye başladı. Burak çığlık attı. O kadar sevinmişti ki... Bu sestten dolayı annesi, babası ve teyzesi uyandılar. Gördükleri karşısında çok şaşırdılar. Hepsi Burak'a sarıldılar ve sevinçten ağladılar. Köpeğı Ponçik de yerinde duramıyordu. Burak'ı ayakta görünce etrafında havlayarak dönmeye başladı.

Burak ertesi gün okula gitmeye ve arkadaşlarıyla yüzleşmeye karar verdi. Sabah sınıfa girdiğinde arkadaşları çok şaşırdılar ve çok utandılar. Hepsi yaptıkları bu davranıştan ötürü Burak'tan tek tek özür dilediler. Burak'ta onları affetti ve sakat kalsa bile her şeyin mümkün olabileceğini herkese gösterdi.

İpek Melike DİRİCE

5/F

BİR YAZ GÜNÜ TÜRKİYE

Bir yaz günü maviliğiyle ünlü olan Ege denizinin serin suları ve tarihi zenginlikleriyle dikkat çeken Türkiye'de, ben ve ailem, unutulmaz bir geziye çıkmaya karar verdik. Rotamız, İzmir'den başlayıp Adana ya kadar sürecekti.

İlk durağımız, tarihine hayran olduğum İzmir'di. Saat kulesinin yanındaki bir kafe, bize hem şehrin güzelliğini hem de tarihi atmosferini aldırmaya yetmişti. Yemeklerimiz, içeceklerimiz bu muazzam manzarayla birleştiği anlarda daha da iyileşti. İzmir'in sokaklarında kaybolmanın verdiği özgürlük hissi, gezimizin başlangıcında kalbimizi çalmıştı bile.

Sonrasında, antik çağın izlerini taşıyan Efes'e doğru yola çıktık. Artemis Tapınağı ve Celsus Kütüphanesi'nin etkileyici atmosferi, tarih meraklısı bir aile olarak bizi adeta içine çekiyordu. Özellikle Celsus Kütüphanesi'nin merdivenlerine oturup antik zamanlara bir yolculuk yapmak, bu muazzam kalıntıların hikâyesini hayal etmek hepimizi etkisi altına aldı.

Bodrum'a vardığımızda, mavinin her tonunu kucaklayan denizle karşılaştık. Ancak, mutluluk bodrumun sıcak kumların üzerinde oturup güneşin batışını izlerken içtiğimiz içeceklerle yaşandı. Gökyüzü, turuncu ve pembe tonlarına bürünürken, arkada Bodrum

Kalesi belirdi. O an, ailemin samimi gülüşleri, dalga sesleri ve gün batımının huzur veren ortamı iç içe geçmiş, unutulmaz bir anın kapılarını aralamıştı.

Geceleri Bodrum'un hareketli sokaklarında dolaşmak, yerel lezzetleri tatmak ve geleneksel müziklere eşlik etmek, gezimizin enerjisini daha da yükseltti.

Daha sonra memleketim olan Antalya'ya gittik O gün, Kaleiçi'nin taşlı sokaklarından geçerken, daracık bir geçitten yürüyorduk. Eski evlerin rengârenk kapıları, çiçeklerle süslenmiş pencereleriyle adeta bir resim gibiydi. Bir an durdum ve tarihle iç içe geçmiş bu atmosferin tadını çıkarmaya karar verdim.

Bu dar geçitte dolaşırken, bir kafede çalan gitar sesi dikkatimi çekti. Müzik, sıcak taş duvarları olan bu mekânın içinden yayılıyor gibiydi. Kafenin bahçesine girdiğimde, bir müzisyen sahnede idi ve gitarının tellerinde gezip, Antalya'nın eski sokaklarında bir melodi oluşturuyordu.

Daha sonra rotamızın üzerinde Adana'ya gittik orada Seyhan Nehri'nin kıyısındaki parkta unutulmaz an yaşadık. Akşam güneşi hafifçe batmış, gökyüzü turuncu ve pembeye bürünmüştü. Park, nehir kenarında açık havada vakit geçirmek isteyen insanlarla dolup taşıyordu.

Bir grup genç, nehir kıyısında toplanmış, gitar çalarak şarkı söylüyordu. Melodik notalar, Adana'nın sıcak yaz akşamında yankılanıyordu. Bu grup, nehir manzarasının tadını çıkaran insanlara keyifli bir müzik deneyimi yaşıyordu.

Bizde oradaki kafede içeceklerimizi içerek onları dinledik. Bu yolculuk bize çok şey katmış ve çok güzel anılar yaşatmıştı. Bu yolculuk Türkiye'nin güzelliklerini daha iyi kavrayabilmemi sağladı.

Bartu TOPAL

8/B

AYIŞIĞI PRENS VE GÜNEŞIŞIĞI PRENS

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, masal diyarının ışıltılı topraklarında Ayıışığı Prens ve Güneşışığı Prens bir arada yaşarmış. Gökyüzüne yaydıkları ışıklar, insanların kalplerine sevgi dolu rüyalar getirirken, Ayıışığı Prens geceleri ve Güneşışığı Prens gündüzleri gökyüzünü renklendirmek için birlikte çalışıyorlardı.

Bir gün, masal diyarına yeni bir gizemli karakter katıldı. Rüzgarların perisi Samyeli, renkli gökyüzünü duymuş ve bu güzel masala katılmak istemişti. Samyeli, Ayıışığı ve Güneşışığı Prenslere yardım etmek ve renklerini daha da zenginleştirmek için masala dahil oldu. İlk önce, hafif bir esintiyle gökyüzüne altın tozlar saçtı, ardından kuş tüyleri gibi yumuşak mavi dokunuşlar ekledi.

Ayıışığı ve Güneşışığı Prenslерinin yanı sıra Samyeli de dilek göndermeye karar verdi. "Gökyüzünü süsleyen her rengin bir hikayesi olsun, birlikte yeni renkler ve hikayeler ekleyelim." dedi. Dileği duyulan Samyeli, bir dokunuşuyla geceleri renkli yıldızların arasında dans eden mor kelebekler yarattı. Gündüzleri ise masmavi bir gökyüzünde dans eden turuncu kuşlar ortaya çıkardı.

Bu yeni renkler ve hikayelerle birlikte, masal diyarı daha da büyüdü. Ayıışığı Prens, Güneşışığı Prens ve Samyeli, her gün birlikte çalışarak gökyüzünü daha da renklendirdiler. Bir gün, masal diyarına farklı bir boyuttan gelen Yıldız Gezgini, renkli gökyüzünü keşfetti. Yıldız Gezgini, masal diyarının renkleriyle kendi yıldızlarını yarattı ve her biri farklı bir hikaye anlattı.

Masal diyarında bir tehlike belirdi. Karanlık Gölge adında kötü bir varlık, masal diyarının renklerini çalmaya kararlıydı. Ayıışığı Prens, Güneşışığı Prens, Samyeli ve Yıldız Gezgini bir araya geldi ve birlikte Karanlık Gölge'ye karşı durmaya karar verdiler. Birleşen güçleriyle Karanlık Gölge'yi renkli ışıklarla aydınlatarak kovdular.

Herkesin kalbinde sevgi ve umut ışıkları yakan bu kahramanlar, masal diyarı sakinlerini yeni bir maceraya çıkarmaya karar verdiler. Her bir karakter, masal diyarının derinliklerine doğru heyecan verici bir keşif yapmak için bir araya geldi. Bu keşif, renklerin ve hikâyelerin daha önce hiç görülmemiş boyutlarını ortaya çıkaracaktı.

Macera, masal diyarının temel taşlarını oluşturmuştu, ancak derinliklere doğru atılan bu yeni adımlarla birlikte Ayışığı Prens, Güneşışığı Prens, Samyeli, Yıldız Gezgini, Çiçek Ressamı ve Gece Gölgesi'nin keşfedeceği daha birçok sürpriz vardı. Karanlık Gölge'nin geçmişte bıraktığı izleri silmek ve masal diyarını daha güvenli bir yer haline getirmek adına yeni bir başlangıç yapmak için bu keşfe çıktılar.

İlk olarak, masal diyarının iç kısımlarında bulunan Renkli Vadisi'ne doğru yola çıktılar. Bu vadideki renkli kristaller, Ayışığı Prens'in ışığını yansıtarak muazzam bir renk cümbüşü yaratıyordu. Güneşışığı Prens, vadinin girişinde, altın sarısı ışıklarıyla güneşin sıcaklığını simgeliyordu. Samyeli, vadide melodik bir rüzgar estirerek kristalleri dansa davet ediyordu. Her adımda yeni bir renk ve yeni bir melodi keşfediliyordu. Yıldız Gezgini, vadide gökyüzündeki yıldızlara benzer renkli taşlar buldu ve onları toplayarak kendi yıldız koleksiyonunu oluşturdu. Çiçek Ressamı, vadinin ortasında devasa bir çiçek tablosu yaratmak için renkli toprakları kullanıyordu. Gece Gölgesi ise vadideki gölgeleri kullanarak muhteşem bir gölge oyunu sergiliyordu.

sergiliyordu.

Renkli Vadisi'nden sonra, masal diyarının yüksek dağlarına tırmanmaya karar verdiler. Dağların doruklarına ulaştıklarında, Ayışığı Prens gökyüzündeki yıldızları selamladı, Güneşışığı Prens ise güneşi kutladı. Samyeli, rüzgarın en güçlü olduğu bu yüksek zirvede büyümlü bir melodi çaldı. Yıldız Gezgini, dağların tepesindeki gökyüzündeki renkli ışıkları incelerken, Çiçek Ressamı dağların yamacına dev çiçek resimleri yaparak doğayla birleşti. Bu macera, masal diyarı sakinlerinin birbirlerine olan bağlarını daha da güçlendirdi. Birbirinden farklı yeteneklere sahip olan bu kahramanlar, birlikte çalışarak masal diyarını daha da zenginleştirdiler. Her bir keşif, masal diyarındaki bir yeni başlangıç simgeliyordu.

Ayışığı Prens, Güneşışığı Prens, Samyeli, Yıldız Gezgini, Çiçek Ressamı ve Gece Gölgesi'nin gökyüzünün ve dağların ardından sıradaki hedefleri, Sırlı Orman'dı. Bu orman, masal diyarının kalbinde gizemli bir yerdi. Girişinde büyük bir kapı bulunuyordu ve bu kapı, ormanın içine girenleri bir başka boyuta taşıyordu.

Sırlı Orman'ın giriş kapısından içeri adım attıklarında, masal diyarının gizemli güzellikleriyle karşılaştılar. Ayışığı Prens'in ışığı ormanın içine yumuşak bir aydınlık yayarken, Güneşışığı Prens'in sıcak ışınları renkli kuşların tüylerinde dans etti. Samyeli'nin melodik rüzgarı, ormanda hafifçe şarkı söylüyor gibiydi. Ormanda dolaşırken, masal diyarının sakinleri eşsiz bitki örtüsünü keşfettiler. Çiçek Ressamı, ormanın gizemli bitkilerini resmetmek için renkli boyaalarını kullanarak doğanın içinde bir resim galerisi yarattı. Yıldız Gezgini, ormanda yeni keşfettiği renkli taşları kullanarak sihirli ışık oyunları sergiledi. Her adım, Sırlı Orman'ın daha da büyülü hale gelmesine neden oldu. Ancak ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, bir gizemle karşılaştılar. Ormanın kalbinde, unutulmuş bir tapınak bulunuyordu. Tapınak, masal diyarının geçmişine dair sırlar ve eski bir bilgelik barındırıyordu. Ayışığı Prens, tapınağın kapısını araladığında, içeride yıldızlardan ve gökyüzünden ilham alan antik bir bilgelik kitabı buldu.

Bu antik kitap, masal diyarının yaratılışına ve renklerin gizemine dair hikayelerle doluydu. Ayışığı Prens,

Güneşışığı Prens,
Samyeli, Yıldız
Gezgini, Çiçek Ressamı
ve Gece Gölgesi,
kitaptan öğrendikleriyle
masal diyarının daha önce

hiç bilinmeyen bir boyutunu keşfetmeye karar verdiler. Kitaptaki ipuçları, masal diyarının renkli tarihini açığa çıkarmak için yeni bir macera başlatmıştı. Yeniden bir araya gelerek, masal diyarının derinliklerine doğru bir yolculuğa çıktılar. Her adımda yeni bir renk, yeni bir hikaye ve yeni bir keşif onları bekliyordu. Bu yeni macera, Ayışığı Prens ve Güneşışığı Prens'in başlattığı renkli gökyüzü masalının ötesinde, masal diyarının kendisine ait büyük bir hikayeyi gün yüzüne çıkaracaktı.

Ilgaz ÇİMEN 8/E

KARANLIĞIN İNTİKAMI

Denizlerin derinliklerinde, bilinmeyen karanlık sulara gömülmüş bir kasaba vardı. Adı Gölge Kasabası idi. Bu kasaba, denizdeki korsanlar ve tüccarlar arasında efsanevi bir şöhrete sahipti. Fakat bu kasaba sadece korsanların değil, aynı zamanda unutulmuş ve ihanete uğramış ruhların da sığınma yeri haline gelmişti.

Gölge Kasabası'nın en ölümcül korsanlarından biri olan Pyke, adaleti kendi elleriyle sağlamaya kararlıydı. Bir zamanlar sakin bir balıkçı olan Pyke, sadık mürettebatıyla birlikte bir hazine avına çıktı. Ancak mürettebatının ihanetine uğradı ve onlar tarafından suyun derinliklerine itildi. Ölümsüz bir lanetle uyanan Pyke, denizin karanlık güçleriyle birleşti ve Karanlık Derinliklere geri döndü. Artık yarı insan, yarı deniz canavarı olan Pyke, kaybettiği her canın intikamını almaya ant içti. Denizin derinliklerindeki hayalet gemisiyle dolaşırken, mürettebatının ihanet ettiği korsanlara birer birer adalet dağıttı. Ancak her ölümden sonra Pyke, kaybettiği insanlık izini daha da kaybediyordu. Bir hayalet gibi, intikam ateşiyle yanan gözleriyle denizde dolaşırken, geçmişini hatırlamakta zorlanıyordu. Acı dolu anıları, ölümcül bıçağından akan her damla kanla birlikte derin sulara karıştı.

Karanlık Derinlikler'deki korsanlar arasında adı dehşetle anılan Pyke, bir yandan hüznü dolu geçmişiyile yüzleşmeye çalışırken, diğer yandan adaletin ve intikamın gölgesinde kendi ruhunu aramaktaydı. Denizin çalkantılı dalgaları arasında, Pyke'ın yarı ölü, yarı canlı varlığı, geçmişin lanetini ve denizin derinliklerindeki karanlık sırlarıyla boğuşuyordu. Gölge Kasabası'ndan yankılanan çığlıklar, Pyke'ın öfkesini ve adalet arayışını ilerletiyordu. Hayalet gemisi, Karanlık Derinliklerin sularında sallanıyor, Pyke ise bir hayalet gibi dolaşıyordu. Ancak, intikam ateşi içinde kaybolan Pyke, her ölümdede biraz daha insanlığını yitiriyordu. Bir gün, Gölge Kasabası'nın derinliklerinde unutulmuş tapınakları keşfederken, geçmişiyile yüzleşme kararı aldı. Tapınak, ona kaybettiği insanlığını geri getirme şansı sunuyordu. Ancak, derin suların ve hayaletlerin arasında geçen bu yolculuk, onun için büyük bir sınavdı. Tapınaktan çıkarken, Pyke'ın gözlerindeki intikam ateşi yerini biraz daha insancıl bir parıltıya bıraktı.

Denizde dolaşırken artık sadece adaleti sağlamakla kalmayıp aynı zamanda kendi içsel huzurunu da aramaya başladı. Pyke, geçmişin lanetini bir nebze olsun hafifletmiş, denizin derinliklerindeki karanlık sırların gölgesinden çıkarak yeni bir başlangıca adım atmıştı. Geceleri, Gölge Kasabası'nın hikayesi hâlâ dolaşıyordu; ancak artık Pyke'ın adı dehşetle anılan bir korsan olarak değil, geçmişiyile yüzleşmiş ve bir denge bulmuş bir denizci olarak anılıyordu.

Burak EREN

8/B

KARDELEN İLE AYI

Kardelen, karla kaplı yaylalarda karın üstünü delerek çıkan bir çiçektir. Zor şartlarda yetişir, narin ve dirençli olan kardelenin hikâyesini duymaya hazır mısınız?

Bir zamanlar karı delerek üstüne çıkan bir kardelen çiçeği dünyaya gelmiş. Kendini diğer bitkilerden üstün görür, kibirlenirmiş. Çünkü o kendini çok güçlü hissedermiş. Günler böyle geçerken kardelen sıkılmaya başlamış. Çünkü hiç arkadaşı yokmuş. Bu sırada bir ayının dağa tırmandığını fark etmiş. Doğrusu çok şaşırılmış çünkü buralara hiç ayı gelmezmiş.

Ayıya merhaba diyerek arkadaş olmadan önceki ilk adımını atmış. Ayıda ona sert sert bakarak merhaba benim adım ayı Dogei demiş. Kardelen de benim adım kardelen Sindy biliyor musun ben çok güçlüyüm çünkü karlı dağların üstünü delerek geçtim demiş kendi övünerek. Ayı bu durumdan hoşnut olmasa da ses çıkarmamış. Kardelen seninle arkadaş olalım mı? demiş.

Ayıda olur, hem benim hiç arkadaşım olmamıştı demiş. Günler dostlukla geçmiş.

Kardelen çok mutluymuş artık onunda bir arkadaşı varmış. Ayı ise çok

açmış. Bir gün kardelene ben çok acıktım balık tutmak için dereye ineceğim beni merak etme demiş. Kardelen tamam ben de çok acıktım sofrayı kurmaya başlayayım demiş ve ayıya kolay gelsin demiş.

Ayı sonunda balık avlamış ve dönüş yolunda kardelenin yanlış arkadaş seçiminin sonunu göstermek için bir plan hazırlamış. Dağa

tırmanırken her şeyi ayarlamış. Sonunda yukarı vardığında kendini çok akıllı hissetmiş. Yemeğe başladıklarında ayı Dogie kardelene ama benim en sevdiğim bitkiyi koymamışsın demiş. Kardelen şaşırarak özür dilerim ama senin en sevdiğin bitki ney? Ayı sensin deyince Kardelen bir şok etkisiyle bayılmış. Ama ne çare ayı onu bir lokmada yutmuş.

Atalarımızda boşuna dost kazığı dememiş.

Elif Su ÜSTÜN

6B

KISKANÇ KARGA

Bir zamanlar balta girmemiş kocaman bir orman varmış. Bu ormanda bir sürü hayvan yaşarmış. Bu hayvanlardan biri de kargaymış. Yalnız bu karganın çok kötü bir özelliği varmış. Bu karga çok kıskançmış.

Bir gün yine o ormanda yaşayan bülbülün sesini duymuş. Sesi o kadar güzelmiş ki herkesi kendine hayran bırakıyormuş. Ancak karga öyle değilmiş, sesi çok çatallıymış. Bu yüzden bülbülü çok kıskanmış ve onun sesini kötüleştirecek bir içecek hazırlayıp onun yanına gitmiş. Bülbül şarkı söylemeyi kesip kargayı dinlemeye başlamış. Karga; “Merhaba bülbül kardeş, ben senin sesini çok beğendim ve hediye olarak da bu içeceği getirdim. Umarım beğenirsin.” demiş. Bülbül, içeceği seve seve içmiş ve bir süre sonra sesi kısılmaya ve çatallanmaya başlamış.

Ertesi gün karga zebra ile karşılaşmış, ona bir göz atmış. Kendisi güpgüzel, siyah beyaz ve vücudu ile dikkatleri üzerine topluyormuş. Ancak karga öyle değilmiş, aşırı sade ve çirkinmiş. Bu yüzden karga zebraı çok kıskanmış ve zebraı “Senin vücudun ne kadar garip, iyi ki öyle bir vücudum yok.” demiş. Tabi bu sözler zebraı çok üzmüş ve zebra bir süre ortalıklarda görünmemiş. Aynı gün karga aslanla karşılaşmış. Aslan ihtişamlı yeleleri ve ormanların kralı unvanıyla çok biliniyormuş. Ancak karga öyle değilmiş, tüyleri yıpranmış ve ormanda da tanınmıyormuş. Karga aslanı çok kıskanmış ve yanına gidip “Ormanın yakınlarında iki avcı olduğunu duydum, sizi avlamaya geleceklermiş.” demiş ve aslanı ormandan kaçırmış.

Bu böyle devam etmiş. Fili heybetinden dolayı, çitayı hızından ve tilkiyi de kurnazlığından dolayı kıskanmış. Farklı bir gün ormanın bilgisi kabul edilen baykuş ile karşılaşmış. Tam karga söze başlayacakken baykuş atılmış “Diğer hayvanlara neler yaptığını duydum. Büyük ihtimalle bu yüzden buradasın. Farkında mısın bilmiyorum ama yaptıkların çok yanlış. Ayrıca onlarda olan bazı özellikler sen de olmasa da senin de çok güzel özelliklerin var. Mesela sen çok zekisin, sen yeter ki kendini bil ve kendini sev.” Karga bu sözlerden sonra ormandaki tüm hayvanlardan özür dilemiş, ormanda huzur ve barış içinde yaşamışlar.

KURŞUN YARASI

Kimi insanlar, acılarını dindirmek için onlardan hiç bahsetmezler. İçlerine atarlar. Kimileri de onların yerine yeni acılar koymayı tercih ederler. Bazen daha az acıttığını düşünseler de aslında ruhlarında açtıkları yaraları gün geçtikçe kapanamaz hale getirirler.

Ben ne mi yaparım? Onları sürekli düşünürüm. Kafamın içinde dönüp dururlar. Bu, acılarımı dindirir mi bilmem ama engelleyemem zaten onları.

Bazı insanlar hayata çok mutlu bakar hiç kederleri yokmuş gibi. Mutsuz olmak için nedenleri olmadığını düşünürler ama onların da mutlu olma nedenleri kalplerinin derinliklerinde saplı kalmış bir bıçak gibi oraya işlenmiş acılardır belki. Gizlemek için içindekileri, dışa vurmamak için tutarlar kendilerini. Hayata tutunma sebepleri budur belki. Bazı acılar vardır ki kurşun gibi zihnini delip geçer, ilk başta hissetmezsin, anlamazsın fakat çoktan içine sirayet etmiştir. Seni içinden tüketmeye başlamıştır bile. Gün gelip de gerçekten hissettiğinde hayatın gerçekleriyle karşı karşıya kalırsın.

Esmâ Deniz ÇEKİÇ

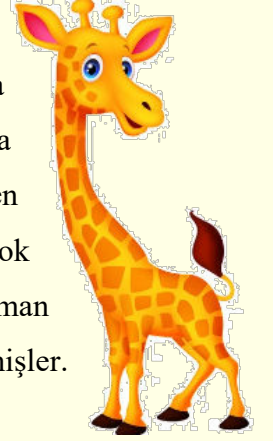
7-C

ZÜRAFA VE KARINCA

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde çok güzel bir zürafa varmış. Okadar yardım sever, çalışkan, sevecenmiş ki herkes ona bayılmış. Birde tembel bir karınca varmış. Birde ormanların kralı bir aslan varmış. Bu aslan zürafa'dan nefret edermiş ama karınca zürafayı çok severmiş. Bir gün aslan bir orman toplantısı yapmaya karar vermiş. Aslan konuşmada şunları söylemiş:

-Madem ben buranın kralyım bu ormandan zürafa Toto'yu göndermek istiyorum demiş.

Tabi zürafa Toto'nun annesi ve babası aslana gelmeyince tamam demiş. Toto bir hafta sonra ormandan ayrılmış. Ama karınca Mışmış bu duruma çok üzülüp Toto'yu yalnız bırakmamak için onu takip edip ıssızlar ormanına gitmişler. Mışmış hiç Toto'yla arkadaşlık kurmadığı için Toto'ya görünmeden gitmeye çalışmış . En sonunda ıssızlar ormanının kapısından içeriye girmişler çok tedirgin olmuşlar çünkü bu ormana giren çok zor sağ çıkıyormuş. Başka'da orman olmadığı için buraya gelmişler içeriye geldiklerinde bir kulübe bulup içeri girmişler. Mışmış hemen ortaya çıkıp şunu söyledi.

-Merhaba Toto, benim adım Mışmış yani tembel Mışmış neyse ben sen yalnız kalma diye buraya geldim.

Toto:

-Aaa senin burada ne işin var yoksa aslan mı söyledi?

Mışmış:

-Hayır sadece seninle olmak için.

Toto:

-Tamam annemleri çok merak ediyorum acaba ne yaptılar.

Mışmış:

-Bir şey olmamıştır merak etme.

Biranda bir panda gelip sizi kralımız çağırıyor demiş. Mıışmış ve Toto hemen gitmişler ve krallarını çok sevmişler Toto'nun aklına bir soru gelmiş. Bu kadar iyi davrandıysanız buranın adı niye Issızlar Ormanı kralına sordu şu cevabı verdi.

-Sizin geldiğiniz orman Moman ormanı ve 2010 yılında Moman ormanı bize savaş açtılar ve biz çok güçsüz kaldık bu yüzden herkes öldü çok ıssız ve sesiz bir orman kaldık ama daha önceden çok şenlik yapan güzel bir Madagasgar ormanıydık.

Bunu duyduktan sonra Mıışmış ve Toto çok üzülüler ve kulübelerine geri döndüler. Toto'nun aklına bir şey geldi ve biz bu ormanı yeniden kuracağız dedi ve şöyle başladı. Bir hafta boyunca süslemeler şarkı söyleyen kuşlar her şeyi yaptılar ve cumartesi günü bütün hayvanlar geldi sadece Moman ormanı gelmedi ama sesler gelince krala bakmayıp herkes o ormana geldi kral Moman ormanda yalnız başına kaldı ama başına geleceklerden habersizdi bir gün sonra içi siyah, mızrak ve tuzak dolu bir kamyon geldi. Aslan çok korktu hiç kimse onu kurtarmayınca çaresiz kaldı ama Issız ormandaki, yırtıcı hayvanlar, Toto ve Mıışmış gidip aslanı oradan kurtarıp Issız ormana getirdiler. O sırada insanlar korkup kaçtılar ve aslan çok utandı ve olan her şey için çok özür diledi.

Issız orman kralı şöyle dedi:

-Sen buraya savaş açtın ama dostlar birbirini korur diyip senide bu ormana davet ediyoruz.

Aslan çok sevinmiş. Ve aslan çok teşekkür etmiş. Issız orman artık Issız Orman değil Madagasgar ormanı oldu ve yine şenlikler olup ene önemlisi dostluklar kuruldu ve bu fabl burada sona erdi.

MELİS ERASLAN

5/F

MİA İLE SOKAK KEDİLERİ

Mia evden çok sıkıldığı için sokağa çıkıp yeni yerler keşfedip görmek ister fakat sokaktaki hayvanların ne kadar zor yaşadığını bilmiyordur. Ama kararludur ve kapı çaldığında uyuyormuş gibi yapıp kaçar ama bir problemi vardır evden kaçmıştır ama hala apartmanın içindedir.

Biraz bekledikten sonra apartmanın kapısı açılır bir süre bekledikten sonra çıkar ve apartmanın kapısının kapanmadığını görür.

Dışarı çıkar ve kendini çok özgür hisseder. Sokakları mutlu mutlu gezinmeye başlar. Gözü kanayan bir kedi görür kediye sorar.

- Neden gözün kanıyor?

Kedi cevap verir:

-Az önce çöpleri karıştırırken gözüme cam battı.

Mia: “Çok üzuldüm.” deyip, ikinci sokağa geçer.

İkinci sokakta ağlayan bir kedi görür kediye sorar:

- Neden ağlıyorsun?”

Kedi cevap verir:

- Az önce kızım açlıkta öldü, der.

Mia:

- Allah rahmet eylesin, der ve üçüncü sokağa geçer.

Üçüncü sokağa geçtiğinde çok acıkır ve oradaki kedilere sorar.

- Merhaba çok acıktım da bana biraz yemek verebilir misiniz?

Kediler şöyle der:

- Bizde de çok az var ama sen yeniye benziyorsun gel bakalım.

Mia kabul eder ve yanlarına gider sonrasında kediler bir salam bulur ve beşe bölüp yerler. Mia teşekkür edip dördüncü sokağa geçer. Dördüncü sokağa geçtiğinde çok susar ve oradaki kediye sorar.

- Pardon nereden su bulabilirim?

Kedi cevap verir.

- Çok şanslısın sana su verebilirim.

Mia:

- Neden şanslıyım? der ve suyu kana kana içer.

Kedi:

- Neden mi şanslısın çünkü ben bu suyu iki gündür arıyorum ve sonunda buldum! der.

Mia teşekkür eder ve eve döner.

Eve dönerken şöyle düşünür.

Vay be sokaktaki kediler benim gibi istediği zaman soğuk istediği zaman ılık su içemiyor. Onlar benim gibi özel ve yaş mamalar yiyemiyor. Onlar benim gibi rahat ve sıcak yataklarda yatamıyor der ve eve dönüp sahibine sarılır, özür diler ve yaşadıklarını anlatır ve sahibisiyle birlikte sokak hayvanlarına mama ve su götürmeye giderler.

Zeynep Mina SAZAK

6/B

ALİ'NİN KAFESİ

Yeşil mi yeşil küçük bir kasaba bu kasabada yaşayan Ali ve kafesi... Bu kafede dikkat çeken sadece özel tarifle hazırlanan lezzetli kahveler değil, aynı zamanda orada anlatılan ilginç hikâyelerdi. Ali her gün kafesine gelen müşterilerine, duygu dolu anılarını anlatır ve gülümsemelerini sağlardı.

Bir gün, kasabaya gizemli bir yabancı gelir. Yabancı, kafeye oturup Ali'nin hikâyelerini dinlerken, kasabanın sırlarını keşfetmeye başlar. Ali, yabancıya kasabanın tarihini, unutulmaz anılarını ve ilginç karakterlerini anlatır. Yabancı, bu hikâyelerle büyülenir ve kasabanın derinliklerine inmeye karar verir.

Yabancı, kasabanın sokaklarında dolaşırken her köşe başında yeni bir hikâye keşfeder. Bir eski kilise, kasabanın geçmişindeki sırları saklıyor gibiydi. Yabancı, kilisenin kapısını açar ve içeri adımını atar. Burada, eski bir defter bulur. Defter, kasabanın tarihini ve kasabalıların yaşamlarını içeren bir hazinedir.

Yabancı, defteri karıştırdıkça, kasabanın geçmişiyle ilgili daha da fazla detay öğrenir. Aşk, kayıp, zafer ve hüznü dolu hikâyeler sırasıyla karşısına çıkar. Her sayfa, kasabanın derinliklerindeki duygusal zenginliği açığa çıkarır. Yabancı, kasabanın geçmişiyle bağlantı kurduğunu hisseder ve bu hikâyeleri bir araya getirerek yeni bir kitap yazmaya karar verir.

Ali'nin kafesine geri dönen yabancı, kasabanın hikâyelerini paylaşmaya başlar. Müşteriler, bu yeni hikâyelere hayran kalır ve yabancı, kafede düzenlenen bir etkinlikte kitabını imzalar. Kasabalılar, yabancıyı kucaklar ve kasabalarının hikâyelerini dünyaya yaymaktan gurur duyarlar.

Yabancı, kitabının geliriyle kasabanın tarihini korumaya ve restore etmeye karar verir. Kilise, kasaba meydanındaki tarihi binalar ve sokaklar, yabancı'nın çabalarıyla yeniden canlanır. Kasaba, yabancı'nın gelişiyile yeni bir başlangıç yapar ve bir turistik cazibe merkezi haline gelir.

Kasabalılar, yabancı'nın kasabalarına kattığı değeri anlarlar ve ona minnettarlıkla bakarlar. Yabancı, kasabayı ziyaret etmeye gelen herkesle Ali'nin kafesinde buluşur, kasabanın hikâyelerini paylaşır ve birlikte anılar biriktirirler. Kasaba, yabancı'nın gelmesiyle değişir ve artık sadece yerel sakinlerin değil, dışarıdan gelenlerin de ilgisini çeker.

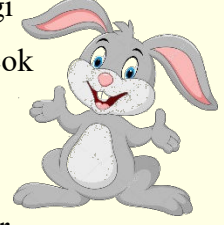
Bu hikâye, bir yabancı'nın gelip bir kasabanın sadece fiziksel değil, aynı zamanda duygusal mirasını nasıl canlandırabileceğini anlatan sıcak bir anlatıdır. Kasabanın hikâyeleri, bir kişinin ilgisi ve çabasıyla tekrar hayat bulmuş, kasaba ve kasabalılar bu yeniden doğuşla daha da güçlenmiştir.

Miraç ŞAHİNKAYA

8/E

MUTLU OLMAYI BİLEN TAVŞAN

Bir yaz mevsiminde, güneşli mi güneşli bir gün tavşan yeni geldiği ormanı geziyor. Bu tavşan çok akıllı, zeki ve kendi halinden çok mutlu. Bu ormanda güzel arkadaşlıklar kurabileceğini düşünüyor.

Daha sonra bir kaplumbağayla karşılaşmış. Kaplumbağa içinden bir şeyler söylüyor. Karşısında tavşanı görünce durmuş. Tavşan kaplumbağaya içinden ne dediğini sormuş. Kaplumbağa ise, “Ben evimi sırtımda taşıyorum ve bu yaz gününde çok yorulup, susuyorum. Artık evimi sırtımda taşımak istemiyorum.” demiş. Tavşan susmuş ve yoluna devam etmiş. Bu seferde karşısına bir aslan çıkmış. Aslanda bir hayli üzgün görünüyormuş. Tavşan nedenini sormuş. Aslanda “Herkes benim keskin dişlerimden ve korkutucu görünümümden dolayı benden kaçıyor.” demiş. Tavşan biraz düşündükten sonra yoluna tekrar devam etmiş. Ve daha sonra hiç beklemediği bir hayvan olan tilkiyle karşılaşmış. Tilki de diğerlerinden eksik değilmiş. Tavşan tilkiye de aynı soruyu sormuş. Tilki ise, “Bütün masallarda, fabıllarda beni kurnaz olarak gösteriyorlar. Fakat ben kurnaz değilim. Hem kurnazlık kötü bir şeydir.” demiş. Tavşan bu sözler karşısında biraz şaşırılmış, ama ormanı gezmesi gerektiği aklına gelmiş ve yoluna tekrardan devam etmiş. Tavşan birazda nehrin kenarını gezmeye karar vermiş. Orada nehrin içinde yüzen bir balık görmüş. Tavşan daha hiç söze girmeden balık başlamış bir şeyler söylemeye, “Ben artık suda yüzmek istemiyorum, çok sıkıcı. Karaya çıkıp yürümek, gezmek istiyorum.” demiş. Tavşan balığın aslında biraz haklı olduğunu düşünmüş. Çünkü, hep sadece suyun içinde olmak bir zaman sonra sıkıcı olabilirdi. Daha sonra tavşan gökyüzünde uçan bir kartal görmüş. Kartala seslenmiş. Kartal tavşanın kendisine seslendiğini duyunca yanına gelmiş. Tavşan kartala “Senin bir derdin veya şikâyetin var mı?” demiş. Kartal biraz düşündükten sonra “Gökyüzünde hiç arkadaşım yok bu durumdan şikâyetçiyim.” demiş.

Bunun üzerine tavşan ormanın merkezine gitmiş. Burada her konu konuşulup tartışılmış. Tavşan bütün ormandaki hayvanları buraya toplamış. Tavşan hemen konuya girmiş “Ben bugün tüm ormanı gezdim ve herkes olduğu yerden, durumdan ve görünümünden şikayetçi fakat hiç kimse iyi tarafından bakmıyor. Örneğin: kaplumbağa evini sırtında taşıdığı için şikayetçi ama o istediği zaman ve istediği yerde evine girebilir, dinlenebilir. Mesela aslan, o ormanın kralı evet herkes ondan korkuyor olabilir ama o ihtişamlı ve güçlü. Başka örnekler vermek gerekirse, tilki. O her masalda veya fabılda kurnaz olarak gösterilmekten mutsuz. Fakat herkesin yazdığı şeye aldırmamalı. Kendini nasıl görüyorsa öyle olmalı. Balık ise suda yaşamaktan çok sıkılmış fakat suda yaşamının da farklı bir güzelliği var.” demiş.

Daha sonra tavşan “Yani aslında her işin iyi tarafına bakmalıyız ki her zaman mutlu olabilelim.” diye eklemiş. Hayvanlar tavşanın bu sözlerine hak vermiş ve ona bu güzel dersi kendilerine verdiği için tekrar tekrar teşekkür etmişler. Bundan sonra tavşan ormanın bir üyesi olmuş ve herkes mutlu bir şekilde yaşamaya başlamış.

Ahmet Selim TAN
6/B

ÖLÜDENİZ' DEKİ YAŞAM

Rüzgâr kıvrık sarı saçları, mavi gözleriyle sevimli bir çocuktur. Henüz on dört yaşını doldurmamıştı. Arkadaşlarıyla dolaşmayı ve keşfetmeyi çok severdi.

Babasının işi nedeniyle Muğla'ya taşınmaları gerekiyordu. Bu onu neşelendirmişti. Okulunu ya da arkadaşlarını özleyeceğini sanmıyordu. Zaten samimi olduğu ya da iyi anlaştığı pek kimse yoktu. İstanbul'dan Muğla'ya taşınacaklardı. Bu onun için güzel bir haberd. Çünkü oraya daha önce hiç gitmemişti. Üstelik taşınacakları yer Ölüdeniz'in yakınlarındaydı. Bu haber onu çok mutlu etmişti. Ne kadar bilmediği bir yer olursa o kadar keşfetme fırsatı olacaktı. Bu iyi haberlere ek olarak aklına yapmadığı ve yakında kontrol edilecek olan ödevleri geldi. Sonuçta taşınırlarsa okula gitmesine de gerek kalmayacaktı. Bu düşünceyle ödevlerini yapmak yerine internetten Ölüdeniz' i araştırdı. Fotoğraflarda oldukça güzel görünüyordu. Çok sakın olduğu ve eski bir hikayesi olduğu için Ölüdeniz deniliyordu.

Taşınmak için ailesine yardım etti. Kendi odasını toparlayıp eşyalarını kutulara yerleştirdi ve sonra da süpürdü. Mahallesindeki son gününü bisiklet sürerek ve temiz hava alarak geçirdi. Son kez metroya bindi. Muğla' da metro yoktu. Metroyla spor salonuna gidip yüzme dersine girdi. Artık taşınmak için her şey hazır -tabii o öyle sanıyormuş- eve döndüğünde kimsenin hazır olmadığını ve yardıma ihtiyaçlarının olduğunu gördü. Özellikle de küçük erkek kardeşi için. Önce duş alıp ardından ailesine yardıma koştu. Acele edip yarın sabah yola çıkmak istiyordu. Önce küçük kardeşini bantlardan kurtardı. Birlikte eşyaları kutulara yerleştirip odayı süpürdüler. Kardeşler birlikte yapınca kısa sürede işleri bitti. Anne ve babalarına da yardım ettikten sonra çok yorulduklarından salona oturup Muğla'ya nasıl gideceklerini tartıştılar. Uçak bileti almak için geç olduğundan arabayla gitmeye karar verdiler.

Rüzgâr bu durumdan biraz gerildi. Muğla'ya arabayla gitmek yedi buçuk saatten uzun sürecekti. O da yolunu müzik dinlemeye ve dizi izlemeye ayırmaya karar verdi -küçük kardeşi Timur' dan fırsat bulabilirse-. Yolculuklarda hep çok heyecanlanırdı. Bu yüzden konuşmadan duramazdı. Tam bu konuda kardeşiyle konuşuyorlardı ki annesi araya girdi ve tartışmayı bitirmelerini söyledi. Çünkü yarın yola çıkmaları için erkenden yatmaları gerekiyordu. Rüzgâr annesinin dediğine uydu ve uyumaya gitti.

Ertesi günün sabahı saat beşi on geçte annesi onu uyandırdı ve hemen yola çıkmaları gerektiğini söyledi. Rüzgâr da hemen kalkıp elini yüzünü yıkadı ve giyindi. Herkes hazır olduğu zaman çıktılar ve arabaya bindiler. Evlerine veda edip yola koyuldular. Yolda Rüzgâr

bol bol müzik dinleyip dizi izledi. Timur da çok uykulu olduğu için yol boyu abisini rahatsız etmedi ve sakın sakın uyudu. Yemek molaları ve bazı benzin istasyonlarında durarak dokuz saatte Muğla' ya vardılar.

Geldiklerinde saat on dört buçuktu. Rüzgâr hızlıca eşyalarını yerleştirdi ve ailesine az biraz yardım edip yaşadığı yeri keşfe çıktı. İlbaharda olmalarına rağmen hava fazla sıcaktı. Yazın sığağa dayanmanın zor olacağını düşündü. Ama bisikletini hızlı sürdüğü için esinti onu serinletmişti. Hızlanıp Ölüdeniz' e gitmek istiyordu. Öyle de yaptı. Ölüdeniz gerçekten çok güzeldi. Deniz çarşaf gibi hiç hareket etmiyordu. Suyu yaklaştı ve elini yüzünü yıkadı. Biraz soğuktu ama bu hoşuna gitmişti. Suyu iyice yaklaşıp yansımasına baktı. Suyun altında garip ışıklar gördü. Bir anda suyun altından çıkan bir yaratık onu aşağıya çekti. Bir süre nefes alamadı. Yaratık onu aşağı çekti. Kendini kurtarmaya çalıştı. Derken yaratık onu bir yere getirdi ve zemine bıraktı.

Rüzgâr dayanamayıp ağzını açtı. Ağzının içine su değil hava girmişti. Yaratık gitti. Rüzgâr kendine gelince etrafına bakındı. Etrafında bulunan garip madde ona oda benzeri bir boşluk yaratıyordu. Burada nefes alabiliyor ve zeminde durabiliyordu. Birden onu aşağı çeken yaratıktan çok daha fazlası etrafını sardı. Garip maddenin dışında duruyorlardı. Anlaşılan suyun altında nefes alabiliyorlardı. Odada garip bir cihaz bulunuyordu ve yaratıklar ona bu cihazın yanına gitmesini işaret ettiler. Oda bunu yaptı.

Cihazda pek çok ne işe yaradığını bilmediği tuş ve kol vardı. Ancak bir tuş var ve üzerinde garip yazılar vardı. Yaratıklar ona o tuşa basmasını işaret ettiler. O da bastı ve bu tuşun dışarıdakilerle iletişim kurmak için olduğunu öğrendi. Dil seçeneklerine baktığı zaman kendi dili olan Türkçeyi gördü. Artık dışarıdaki yaratıkların ne dediklerini anlayabiliyordu. Onlara

-Beni buraya neden getirdiniz? Benden ne istiyorsunuz? dedi. Yaratıkların lideri olduğunu düşündüğü biri:

-Ait olduğun yer burası. Sen yukarıdaki dünyadan değilsin.

-Ama bu nasıl olabilir? Ben gayet normal bir insanım.

-Pek de sandığın gibi değil. Bizi dinlemelisin.

Rüzgâr dediklerini yaptı ve anlattıklarını dinledi. Onların anlattığına göre her nesil yeryüzündeki insanlardan birine özel bir güç verilir ve bu gücü kullanabilecek kadar cesur

olanlar yaratıkların lideri olurdu. Ancak nesillerdir seçilen kimse bu gücünün farkına varamıyordu. Hiçbiri yaratıkların yaşadığı yerleri bulamıyordu. Ancak Rüzgâr onları bulmayı başaran ilk insan oldu. Bu yüzden yaratıklar onun karşısında saygıyla eğildiler.

Rüzgâr geri dönmek istediğini normal bir insan olarak hayatına devam etmek istediğini söyledi. Yaratıkların lideri olduğunu düşündüğü biri:

-İkisini birden yapabileceğine inanıyoruz. Sadece zaman zaman buraya inmen gerekecek. Onun haricinde yukarıdan da iletişim kurabileceksin.

-Peki benim görevim nedir? Ne yapmam gerekecek?

-İşin o kısmını biz de bilemiyoruz.

Bu güce sahip olanların kendileri bulması gereken bir şey bu. Deniz kabuğu şeklinde bir cisim ona doğru uzatarak: “Yardıma ihtiyaç duyduğunda bizi bu nesne ile çağır. Biz de ihtiyaç duyduğumuzda seni çağıracağız. Anlaştık mı?”

-Anlaştık.

-Artık gitmen gerek. Yukarıya doğru bir yol açacağız ve buradan yüzerek yukarıya yüzeğe çıkacaksın.

-Tamam.

-Ayrıca bir şey daha var. Burada konuştuklarımızı kimseyle paylaşma ve asla belli etme. Sana güveniyoruz.

Dedikleri gibi yüzeğe çıkan yolu açtılar ve Rüzgâr yüzerek yüzeğe çıktı.

Rüzgâr eve geldi ve kimseye görünmeden kurulandı. Evde yapacak pek çok iş vardı. Eşyalarını yerleştirmesi ve odayı temizlemesi gerekiyordu. Eşyalarını yerleştirdi. Ancak önceki yatağını taşıyamadıkları için eski evlerinde kalmıştı. Yeni yatağını kurmak ise baya zahmetliydi. Zaten yeterince yorgundu ve garip bir gün geçirmişti. Bu yüzden bir battaniye alıp salondaki sıcak koltuğa uzandı ve gözlerini kapadı.

Ertesi gün sabah altıda kalktı. Yaratıkların verdiği cisim salonun ortasındaki masada duruyordu. Cisim, biraz mavi hatta turkuaza kaçan bir renkle parlıyordu. Hemen kalkıp eline

aldı. Cismin üzerinde bir yazı belirdi. “Yardıma ihtiyacımız var, hemen gelmelisin.” yazıyordu.

Rüzgâr hemen hazırlandı ve bu sefer yüzmeye uygun bir şeyler giydi. Bisikletine binip Ölüdeniz’ e gitti. Kıyıya yakın bir yerde yine bazı ışıklar gördü ve hiç düşünmeden suya atladı. Dibe doğru yüzmüş ve garip madde ile kaplı odanın içine girdi. Yaratıklar yine odanın dışına toplanmışlar ve Rüzgârla konuşmaya başlamışlardı:

-Beni neden çağırdınız? Problem nedir?

-Seni çağırdık çünkü bir sorunumuz var. Henüz kim olduğunu bulamadık ancak kötü biri Ölüdeniz’ i kurutmaya çalışıyor. Buna engel olmalısın.

-Ama ne yapabilirim ki?

-Nefes al ve içindeki enerjiyi hissetmeye çalış.

Rüzgâr dediklerini yapmaya çalıştı. Odaklanmış ve nefes alıp verdi. İçindeki enerjiyi hissetmeye başlayınca gözlerini açtı. Kırmızı renkli, siyah dişleri olan bir yaratık ona bakıp sırtıyordu “İçindeki gücü bulmaya çalışıyorsun değil mi? Çok beklersin!”

Rüzgâr onu görmezden geldi ve sakinleşmeye çalıştı. Bu sırada yaratık durmadan konuşuyordu. Çocuk umursamamış ve içindeki enerjiyi hissetmeye çalışmıştı. Sonra bir anda gözlerini açmak zorunda kaldı ve gözleri lacivert renkte parlamaya başlamıştı. Bunu gören yaratık biraz ürkmüş olsa da “Ay! Çok korktum!” diyerek dalga geçti.

Çocuk ayağa kalktı ve parlak gözleriyle yaratığa baktı. Sanki kendisi değil gibiydi. Yaratığı boğazından tutup yükseldi, yükseldi ve denizin bile üzerine kadar gelmişti. Yaratık çok korktu, çocuktan af diledi. Ancak çocuk affını kabul etmedi ve onu, çok uzaklara bilmediği yerlere gönderip sürgün etti. Ardından tekrar suyun altına indi. Çocuğun gözlerinin parlaması geçti ve yine normal bir çocuk oldu.

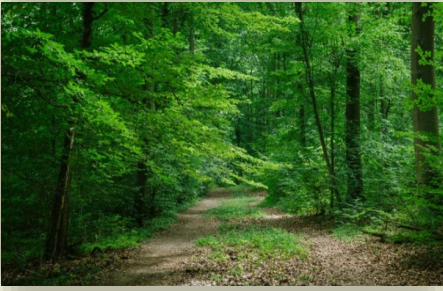
Yaratıklar yaptığı iyilik karşısında çocuğa teşekkür ettiler, ona pek çok deniz kabuğu ve güzel taşlar hediye ettiler. Çocuk da evine döndü ve sırrını kimseyle paylaşmadı. Fakat artık yapabileceklerinin farkındaydı. O günden sonra su altında yaşayan canlılara ve yaratıklara hep yardım etti.

Nisanur BOZYEL 7/E

ORMANDA SEÇİM

Bir zamanlar ‘‘Huzur Ormanı’’ adında bir orman varmış. Bu orman bir zamanlar çok huzurluymuş fakat başlarında iyi bir başkan olmadığından orman gittikçe kötüye gidiyormuş. Herkes huzursuz olmaya başladığından ormandaki hayvanlar yeni bir başkan seçmeye karar vermişler. Seçilmek için iki aday varmış; Kedi Şerafettin ve Aslan Kenan.

Kedi Şerafettin çok cimri, huzursuzluk çıkarıcı ve hayvanlardan para kazanan zengin bir hayvanmış. Aslan Kenan ise huzurlu, yardımsever, iyi, zengin bir iş hayvanıymış. Hayvanlar bu iki adaydan birini seçmek için üç tane oyun düzenlemişler. Bu oyunlar: adalet,

eşitlik ve özgürlük oyunuymuş.

İlk oyun ‘‘eşitlik’’ oyunu başlamış. Bu oyunda dilenci kılığında iki maymun varmış. Dilenci maymunlar iki adayın geçtiği sokağa kurulmuşlar. İlk sıra Kedi Şerafettin’deymiş.

Dilenci Maymun: Merhaba Bay Kedi, karnım aç, bir sadaka verir misiniz?

Kedi Şerafettin: Sen kimsin küstah benden para istemeye cesaret ediyorsun, Allah versin.

Sıra Aslan Kenan’a gelmiş.

Dilenci Maymun: Merhaba Bay Aslan, karnım aç ve susadım lütfen bir sadaka verir misiniz?

Aslan Kenan; Sen yeter ki iste Maymun Kardeşim {50 HTL verir (HTL=Hayvan Türk Lirası..} Gel birde seni karnını doyuralım (döner ısmarlar).

Bundan sonra Aslan Kenan, Dilenci ve Maymunu kendi olan yeri Aslan Holding’ ten bir iş verir.

Birinci oyun sona ermiş. Aslan bu oyunu kazanırken Kedi kaybetmiştir.

Sıra ikinci oyuna gelmiş ‘‘adalet’’. Bu oyunda inine çamur havuzu yapılan bir Mağdur Ayı varmış. Zengin Domuz ise oraya haksız çamur havuzu yapıyormuş. Oyun Kedi Şerafettin’den başlamış.

Mağdur Ayı: İzinsiz şekilde evime çamur havuzu yapıyorlar, haksız yere evimden çıkarıyorlar yardım edin!

Zengin Domuz: Sende artık bir sus evini geri alamayacaksın.

Kedi Şerafettin içinden: Vay be bu domuzun yaptığı çok mantıklı ayrıca o bunu yaparken ben neden yapmayayım ki. Sonra ise şöyle demiş: Haklısın domuz kardeş hemen gerekeni yapıp evi boşaltalım.

Sıra Aslan Kenan'a gelmiş.

Mağdur Ayı: Yardım edin evime izinsiz bir şekilde çamur havuzu yapıyorlar, yardım edin!

Aslan Kenan: Siz merak etmeyin hanımefendi onun ben cezasını veririm. {Havisleri arar(Havis= Köpek Polis)}.

Havis 6: Çok teşekkürler Aslan Bey, bu domuzu ihbar etmenizden bu domuz zaten aranıyormuş.

Bu oyunda Kedi yine kaybederken Aslan kazanmış.

Sıra son oyuna gelmiş "özgürlük". Bu oyunda köle olarak koyun satan bir tilki varmış. Son oyun Kedi Şerafettin'den başlamış.

Kurt: Gel abi gel kölenin en iyisi burada!

8. Koyun: Meeeee lütfen bizi kurtarın meeeeee!!!!

Kedi Şerafettin: Kurt kardeş ben bir tane koyun alacağım mutfağım için bir köle gerekiyor.

Sıra Aslan Kenan'a gelmiş.

Kurt: Gel, gel köleye gel!!!

Aslan Kenan: Kurt ben hepsini satın alıyorum (hepsini aldıktan sonra hepsini serbest bırakır).

Aslan Kenan bu oyunda da kazanırken Kedi Şerafettin kaybeder ve Aslan Kenan başkan olur ve şöyle der:

Aslan Kenan: Eşitliğin, adaletin ve özgürlüğün olduğu yer hep huzurlu olur.

Bundan sonra Huzur Ormanı aynı adı gibi hep huzurlu yaşamışlar.

YİĞİT AKAR 6/F

KOKARCA

Sıcak bahar zamanları, ormandaki hayvanlar şenlikler, organizasyonlar düzenleyip eğleniyormuş.

Bunu duyan kokarca arkadaşlarının yanına gidip:

-Şenliklere bu yıl ben de katılacağım, bu yüzden bu yıl çok mutluyum! demiş.

Arkadaşlar kendi aralarında gülüşüp şunları söylemiş:

-Sen bu sene şenliklere katılabileceğini mi sanıyorsun? Aslan hiçbir kokarcayı şenliklere almaz ki, demiş.

Kokarca, kafasında kuşkularıyla birlikte Aslan Kralın yanında yol almış. Aslanın yanına daha varmadan kokarcanın kokusu Aslan Kral'ın burnuna varmış. Ormanlar kralı kükreyerek:

-Git buradan! Sakın yanıma yaklaşma! Nefes alamıyorum, çok iğrenç... Git buradan çabuk!

Kokarca bu tepki karşısında şaşkına dönmüş. Bir an ne yapacağını ne söyleyeceğini bilememiş. Büyük bir hüznün içinde uzaklaşmış.

Şenlikler başlamış. Herkes çok mutluymuş. Bütün hayvanların bir arada toplandığını gören avcılar bu fırsatı değerlendirmiş. Ormanı saran avcılar ceylanları, atları, tavşanları, kaplanları... birer birer yakalayıp esir almışlar. Sadece kokarcayı orada göremedikleri için tuzaklarına düşürememişler.

Kokarca keskin kokusunu salarak avcıları kaçırmış. Önce tarla farelerini kurtarmış. Fareler diğer hayvanların iplerini hızlıca kemirmeye başlamış. Böylece ormandaki hayvanlar kokarca sayesinde kurtulmuş.

Aslan Kral hatasını anlamış. Ormandaki her hayvanın önemli ve değerli olduğunu anlamış. Kokarcadan özür dilemiş.

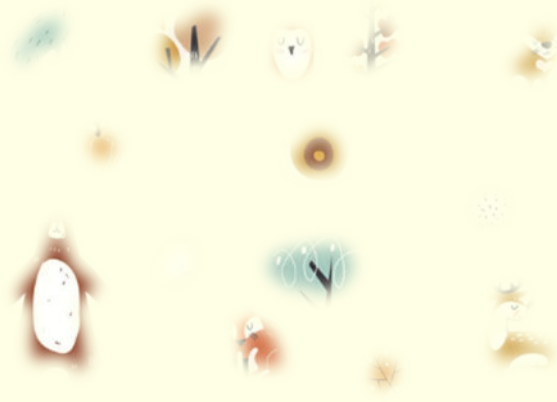
Ormanda barış içinde yaşamışlar.

Minel Yaren YAZICI6/B

PASKAL'IN DEĞİŞİMİ

Bir zamanlar insanlar tarafından terk edilmiş bir ev varmış. Bu evin kocaman bir bahçesi varmış. Evin bahçesinde tropik meyve ağaçları ve çiçekler yetişirmiş. Aslında bu ev hiç de terk edilmiş gibi değilmiş. Çok bakımlı neşe dolu bir evmiş. Bunun nedeni bu eve hayvanların yerleşmesiymiş. Hayvanların yuvasıymış bu ev. Hayvanlar bu evde çok huzurlu yaşıyorlarmış. Kışın soğuk havalarda içeride vakit geçiriyorlar, yazın bahçede kalıyorlarmış. Zaten çok fazla değillermiş. Bir köpek, bir kedi, bir kaplumbağa, bir tavuk ve bir kuş.

Köpeğin ismi Paskal, kedinin ismi Pati, kaplumbağanın ismi Balu, tavuğun ismi Zeytin ve kuşun ismi de Cıkcık'mış. Hepsi birbirine yardım edermiş. Fakat Paskal çok da iyi bir köpek değilmiş. Kimseye yardım etmezmiş. Kötü şakalar yaparmış ve başkalarına saygı göstermezmiş. Bu nedenle pek sevilmezmiş. Ama yine de kimse onu üzmemiş.

Paskal en çokta Pati ile uğraşmış. Pati bu duruma çok üzülürmüş. Oysa Pati Paskal'ı çok severmiş. Pati'nin en iyi arkadaşı Cıkcık'mış. Beraber kovalamaca oynarlarmış. Bir gün saklambaç oynuyorlardı. Cıkcık ebeydi. Pati bir çalılığın arkasına saklandı. Cıkcık onu ararken Paskal gelip: "Pati çalılıkların arkasına saklandı." dedi ve uzaklaştı.

Hep aynı şeyi yapıyordu. Cıkcık ve Pati bu durumdan çok yorulmuşlardı. Aslında bir tek onlar değil bütün hayvanlar bu durumdan yorulmuştu. Zeytin uçamıyor diye, Balu da çok yavaş diye onlarla dalga geçiyordu.

Cicik Pati'ye "Paskal artık bir son vermeli." dedi. Paskal'a bir ders vermenin gerektiğini düşündüler. Ama bunu tek başlarına yapamazlardı. Herkesin yardımı gerekiyordu. Önce bir plan yaptılar. Sonra herkese anlattılar. Herkes bu planı onayladı. Planları Paskal'ın yaptıkları şakaları umursamamaktı. Paskal'ın hiçbir işini yapmayacaklardı. Paskal'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Planı uygulamaya yarın başlayacaklardı. Herkes yarını sabırsızlıkla bekliyordu. Sabah olunca her şey normalmiş gibi kahvaltı için biraz meyve topladılar. Herkes kahvaltıya başladı. Ama Paskal'ın tabağı boştu. Çünkü kimse ona meyve toplamamıştı. Herkes kendi meyvesini toplamıştı. Paskal "Benim meyvelerim nerede?" diye sordu. Soruyu kimse yanıtlamadı. Paskal mecburen kendi yemeğini topladı. Kahvaltıdan sonra masa toplanmaya başladı. Herkes kendi tabağını götürdü. Kimse Paskal'ın tabağını götürmedi. Paskal isteksizce tabağını mutfağa götürdü. Herkes işinin başına döndü.

Paskal:

Zeytin uçamıyor diye dalga geçti. Zeytin buna aldırış etmedi. Cicik ve Pati'nin oyununu bozdu.

"En baştan başlarız." dediler.

Balu'yla Çok yavaşsın diye dalga geçti.

Balu:

"Aceleci olmak iyi bir şey değil." diye karşılık verdi.

Paskal çok sıkılmıştı. Kimse onu umursamıyordu.

Cicik, Paskal çok yalnız diye ritim tuttu. Herkes ritme katıldı. Paskal çok üzgündü. O da arkadaşlarına böyle yapıyordu. Hatasını çok iyi anlamıştı. Herkesten özür diledi.

Paskal artık çok çalışkan, yardım sever ve herkes tarafından sevilen biriydi.

Ece DİNÇ

5/C

ZORLUKLAR EL ELE VERİNCE AŞILIR

Kars'ın kışın yolları kapanan Güzelce köyü 30 haneli şirin bir köyüdür. Arpa, buğday, patates dışında bir şey yetişmez. O nedenle köy halkı hayvancılıkla uğraşır. Her hanede 8-10 büyükbaş hayvan bulunurdu. Geçim zorluğuna tabiat şartları da eklendiğinde yaşam oldukça güçtü.

Yazın her yer çiçekler açar, bahar etrafa yaydığı güzel kokusuyla gelirdi. İnsanlar çalışır didinirlerdi. Köyde çok çocuk vardı ama Samet ile Gülten'in çocuklarından biri olan Melek bir başkaydı; kardeşine bakar, süt sağar, toprağı eker her konuda anne babasına yardım ederdi. Kalbinin güzelliğı yüzüne, gülüşüne yansımış, sarışın buğday tenli 14 yaşında bir genç bir kızdı. Okumak öğrenmek en büyük isteğıydi. Melek'in aklına herkes güvenir, ara ara gelir danışırlardı.

Abisi Ahmet de yanakları al al, iri güçlü bir delikanlıydı. Melek'ten 2 yaş büyüktü. Tarlaya gider, hayvanlara bakar, elinden her iş gelirdi. Gerçi babaları okuldan arta kalan zamanda okumalarını ders çalışmalarını ve köy işlerinden onları uzak tutmak isterdi. Babaları yanık tenli, esmer, çalışkan, olgun bir adamdı. Eşi Gülten'in romatizması nedeniyle ona da destek olur, beraber hastaneye gider, tedavi olmasını sağlardı.

O yaz kurak geçmiş, zorlularla geçecek bir kış kapıya dayanmıştı. Aralıksız kar yağıyordu. Akşam vakti kapıları sert sert çalındı. Köpekleri olan Yetiş ses çıkarmamıştı, gelen yabancı olamazdı.

Samet içeriden seslendi:

-Kim o?

-Benim komşu, Hüseyin. Diye yanıtladı dışarıdaki.

Samet, Hüseyin'i içeri aldı:

-Hayırdır, bir sıkıntı mı var?

-Hayır mı? Değil mi? bilemiyorum, bizim oğlan Cemil hasta, ateşler içinde yanıyor! Senin kızakla sağlık ocağına götürelim.

-Tamam hemen hazırlarım, gidelim. diye yanıtladı onu Samet .

Sağlık ocağı 4-5 km uzaklıktaydı. Doktor çoğu zaman köyde evinde olurdu. Atlar kızıağı çekmeye başladı, arada kara batınca yavaşlıyorlardı. Bata çıka Doktor Asım'ın evine vardılar. Işığı yanıyordu, yerindeydi. Kapıyı çaldılar. Doktor onları güler yüzle karşıladı, kapısının bu saatlerde çalınmasına alışkındı. Beraberce sağlık ocağına girdiler. Cemil'i muayene edip bir iğne yaptı, reçete yazdı. Ateşi düşen çocuk gözünü açtı. Teşekkür edip birlikte ayrıldılar.

Eve vardıklarında kapıyı Melek açtı:

-Hoş geldiniz Cemil iyi mi? diye sordu.

- İyi, Melek. Dedi, Hüseyin amcası.

Vedalaşıp ayrıldılar. Gece ışıklar sönüp uykuya daldıklarında, bir kişi uyanıktı Melek. İçinden yaşananları düşündü, yarınki ödevi için iki atasözü buldu:

“Bir elin nesi var? İki elin sesi var”, “Komşu komşunun külüne muhtaçtır.”.

Selin SAYILGAN

8/A

KAYIP ANAHTARLIK

Tarihler 21 Şubat 2024'ü gösteriyordu, günlerden çarşambaydı. Ali bu sabah erkenden uyandı, bugün onun doğum günüydü ve kahvaltıdan sonra hemen hazırlıklara başlayacaklardı, Ali uzay desenli ve eski görünümlü yatağından hızlıca kalktı ve doğru kahvaltı masasına gitti.

Kahvaltı yaptı ve sonunda dışarıya çıktı, çardağa gidip doğum günü hazırlıklarına yardımcı oldu 14.yaşı için pastada 14 mum vardı. Nihayet bütün misafirlerde geldiğinde pastalar, börekler, poğaçalar yenildi. Bu organizasyonu hazırlayan Ali'nin anne ve babası olduğundan Ali onlara çok teşekkür etti ve sarıldı. Her şeyin yavaş yavaş sonuna gelirken Ali babasına kuzenleri ve arkadaşlarıyla yalnız kalmak istediğini söyledi, babası kabul etti ve Ali'ye evin anahtarını ve birazda para verdi. Çocukların anne ve babaları birlikte yakın bir yerde çay içmeye gittiler, bu sırada Ali ve arkadaşları bahçede maç yaptılar ev çok heyecanlıydı bir maçın ardından karınları acıktı ve Ali'nin babasının verdiği parayla markete gittiler. Tam kasabaya giderken Ali'ye hızla biri çarptı ve özür bile dilemeden hızlıca yürüyerek uzaklaştı. Ali kasaya parayı verdi ve marketten çıktılar, ardından da aldıklarını yiyince akşam oluyordu, hava soğumuştü. Eve çıktılar fakat''Ali cebelerini baktığında anahtarı bulamıyordu, kapıda kalmışlardı. Bir süre geçtikten sonra Ali'nin kuzeni Hasan Markette olabilir mi acaba?'' diye söyledi, tam o ana Ali'nin aklına kendisine hızla çarpan adam geldi. Hep birlikte doğru markete gittiler ve biraz aramanın sonunda, cips reyonunun altında buldular anahtarı. Hepsi çok üşümüştü, doğru eve gittiler fakat eve gittiklerinde artık herkesin annesi, babası gelmişti bile. Babası Ali'ye nerede kaldıklarını onları çok merak ettiklerini söyledi, sonra Ali her şeyi teker teker anlattı.

Bu maceralı gün sona eriyordu. Bütün misafirler kapının yolunu tuttu. Ali herkese teşekkür etti ve misafirleri ailece yolcu ettiler. Ali bu günü günlüğüne ayrıntılı bir şekilde yazdı, ardından yarın alacaklarını düşünürken masasında uykuya daldı.

Semih KUZU

8/A

SEVGİ DİYARINDA YILBAŞI

Sevgi diyarında yaşayan Kirpi Kakao, Sincap Fındık ve Kaplumbağa Kestane en yakın üç arkadaşlardı. Birbirlerini çok sever, çok güzel oyunlar oynarlardı.

Yılbaşına son bir hafta kala Sevgi diyarını süslemeye karar verdiler. Kirpi Kakao'nun annesi, sevgi diyarı sakinleri için meşhur elma şekerlemelerinden yaptı. Kirpi Kakao, Sincap Fındık ve Kaplumbağa Kestane büyük çam ağacının dallarına kendi yaptıkları süsleri, en tepesine ise yine kendi yaptıkları ışıltılı yıldızı taktılar.

Kirpi Kakao'nun annesi sevgi diyarı sakinleri için hediyeler koydu. Hediyelerin üzerinde isimler yazıyordu. Kirpi kakao kendi hediyesini çok merak ediyordu. Bu nedenle annesine sordu:

-Anne hediyemin ne olduğunu öğrenebilir miyim?

Kakao'nun annesi cevap verdi:

-Hayır Kakao, hediyeni ancak yılbaşında görebilirsin.

Kirpi Kakao'nun heyecanı da artmıştı. Sonunda yılbaşı günü geldi çattı. Herkes Kirpi Kakao, Sincap Fındık ve Kaplumbağa Kestane'nin süslediği büyük çam ağacını çok beğendi. Yemek zamanı geldiğinde herkes Kirpi Kakao'nun annesinin yaptığı elma şekerlemelerini çok sevdi.

Sonunda hediye verme zamanı gelmişti ve neredeyse herkes yılbaşı hediyesini almıştı. Sincap Fındığa bir atkı, Kaplumbağa Kestaneye de bir bere çıkmıştı. Kirpi Kakao'ya ise aylardır istediği bisiklet çıkmıştı.

Kutlama bitince Kirpi kakao, Sincap Fındık ve Kaplumbağa Kestane ile vedalaştı. Kirpi Kakao annesiyle birlikte eve doğru yol aldı. Kirpi Kakao eve geldiğinde yeni bisikletini en güzel yere yani odasının başköşesine koydu ve yeni bisikletini sürdüğünü düşünerek uykuya daldı.

Zeynep Naz BAŞLI

5/C

70

SİYAH VE BEYAZ KEDİ

Mistik Pisicikler sokağında yaşayan Cyla adında beyaz bir kedi varmış. Cyla herkes tarafından sevilen bir kediymiş. Herkes onu bembeyaz, pofuduk tüyleri ile tanıyormuş. Herkes onu sever ve arkadaş olmak istermiş. Bunlardan biri sokakta yaşayan, sahipsiz Lara adında siyah bir kediymiş. Lara herkes tarafından dışlanan, sevilmeyen bir kediymiş. Lara, Cyla'ya çok özeniyormuş. Onun gibi pofuduk, bakımlı tüyleri olmasını istiyor, bir yandan da bir sahibi olduğunu ve her gün lezzetli mamalar yediğini hayal ediyormuş.

Bir gün kartondan yapılmış evinde yatarken ev üstüne çökmüş. Lara şaşırıp dışarıya fırlamış. Bir de ne görsün! Kartondan evi şiddetle yağın yağmur yüzünden ıslanıp üzerine çökmüş. Lara üzgün bir şekilde sokakta yürümeye başlamış. Sokakta yürürken Sarman ile Tekir kedinin kendisi hakkında konuştuğunu duymuş. Konuştukları camın altında Lara'nın olduğunu fark eden kediler, onu görmezden gelip, hakkında konuşmaya

devam etmişler. Sarman kedi “Biliyor musun Tekir, geçen gün sahibim, Lara'nın tüylerinden dolayı sahibi, sıcacık evi, lezzetli mamaları olmadığını söyledi. Tekir kedi şaşırarak “Aaa öyle mi? Siyah tüyleri olan kediler için, özel bir lanet durumu mu varmış? “ demiş. Sarman kedi alaycı bir şekilde gülerek “Galiba öyle”. Sahibimin dediğine göre, siyah kedilerin uğursuzluk getirdiğini ve bu yüzden hiçbir insanın, onu sahiplenmediğini söyledi. Yazık, şimdi yağmur yağıyor. O kartondan bir evde yaşıyordu değil mi? Şimdi o karton evi de olmaz. Neyse ben

daha fazla konuşmayayım. Şimdi bakımlı tüylerim ıslanır, sıcacık evime gireyim de lezzetli mamalarımın yiyeyim .” demiş. Lara bu konuşmadan sonra kendini çok kötü hissetmiş. Ağlayarak pencerenin altına sığınan Lara , Cyla’nın onu izlediğini görmemiş. Lara sabah uyandığında ilk iş olarak dükkana gidip, depodan beyaz bir boya alıp, kendini beyaza boyamak olmuş. Cyla durumu fark edip, Lara’ya acıyarak, ne yaptığını sanıyorsun! Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü önemseme. Sen kendini nasıl görüyorsan öylesin demiş. Lara bu sözler üzerine düşünmüş. Sonrasında umursamayıp, sokağa gidip, kedilerin önüne çıkmış. Kediler gülmeye başlayıp, dalga geçmişler. Lara kendini çok aşağılanmış hissetmiş ve Cyla’nın yanına gitmiş. Cyla olup biteni dinledikten sonra, Lara’yı alıp hamama götürmüş. Lara’nın tüylerini bir güzel yıkadıktan sonra, planı anlatmaya başlamış ve sonrasında uygulamaya geçmişler.

Lara siyah tüyelerine aldırmadan, sokakta yürümeye başlamış. Her adımı kendinden emin ve özgüvenliymiş. Sokaktaki bütün kediler ona hayran bir şekilde bakakalmış. Lara’nın kendine özgü bu aurası herkesi çok etkilemiş ve bugüne kadar ona söyledikleri her şey için özür dilemişler. Bu olaydan etkilenen Cyla , Lara’yı evine almış ve onunla kardeş gibi olmuşlar. Mistik Pisicikler sokağındaki kediler, hiçbir kimseyi dış görünümüne göre yargılamamayı ve insanların batıl inançlarına inanmamayı öğrenmişler.

Unutmayın, siz insanların sizi nasıl gördüğüne göre değil, siz, kendinizi nasıl gördüğünüze göre şekillenirsiniz.

Elif KARABATAK

6/B

BELKİ BİR GÜN

Belki bir gün.

Ülkeler savaşmaz,

Yavrular ağlamaz.

O mağdur insanlar,

Sevdiklerinden olmaz,

Evlerinden kovulmaz.

Burası ne cennet ne cehennem!

Burası yaşayıp ölme yeri,

Öldürülme değil!

Olmasın savaş,

Kalbi yakmasın!

Yanmasın cihan,

Akmasın kan!

Toprağın olsun fazla,

Sen ol en iyisi.

Peki bu mutluluk mudur?

Vicdan azabından mutlu eder mi seni?

Ela EROL

6/F

100 . YIL

Yine eksildi takvimlerden bir yıl,
Bu sefer sıradan değil önemli bir yıl,
Bundan yüzyıl önce 1923' te, bir yıl,
Fakat kurtuluş olan, umut olan bir yıl.

Çıktı Gazi 1919'da bir yola,
Kimse bilmez ki sonu ne ola,
Başlattı kurtuluşu, onurlu bir duruşu
Sonunun egemenlik olacağı bir kurtuluşu.

O başaracaktı biliyordu,
Bunu tek başına yapamayacaktı biliyordu,
Topladı milletini karda kışta soğukta,
Topladı milletini Sivas'ta Erzurum'da.

Savaşta Mehmetçik ölüm olduğunu bile bile,
Savaşta Mehmetçik açlık olduğunu bile bile,
Gönderdi evlatlarını anneler geri dönüş olmadığını bile bile,
Vazgeçmedi Atam zor olacağını bile bile.

Bitti muharebe herkeste bir neşe, bir gurur,
Bitti muharebe sonunda bir hürriyet bir onur.
Her 29 Ekim'de içimizde bir neşe,
Bu neşe bizimle yaşar her gece,
Dillerde tüy biter, destanlar bitmez,
Mustafa Kemaller tükenmez.

ZAMAN MACERASI

Eray ile Kaan çok iyi arkadaşlardı. Birlikte oyun oynamayı ve eşyaları kurcalamayı çok severlerdi.

Velihan'ın babası bir mucitti. Son zamanlarda Velihan'ın babası zaman makinesi icat etmek için çalışıyordu.

Bir gün Eray ile Kaan, Velihan'ın babasının laboratuvarına girdiler. Ama bu hiç kolay olmadı. Velihan'ın babası güvenlik önlemleri almıştı. İlk güvenlik önlemi lazerlerdi. Eray ile Kaan'ın jimnastik kursunda öğrendiklerini uygulamalarının tam zamanıydı. Öğrendikleri jimnastik hareketleriyle zor da olsa geçmişlerdi. İkinci güvenlik önlemi ise bir mayın tarlasıydı. Ama Eray'da çözümler bitmezdi. Eşekler mayınları sezip üstüne basmıyorlardı. Hayvanlar ile ilgili okuduğu kitaplardan öğrendiklerini kullanmanın tam zamanıydı. Bu çözüm için hemen 2 tane eşek buldular. Eşeklere binip geçtiler. Güvenlik önlemleri bitmişti. Sonunda zaman makinesinin olduğu bölmeye gelmişlerdi. Biraz dinlenmeye karar verdiler. Kaan çantasından iki ayran çıkardı ve içtiler. Bu sırada zaman makinesine dökülen birkaç damla ayran ile olanlar oldu.

Zaman makinesi çalıştı. Kendilerini 13. yüzyılda buldular. Nasrettin Hoca'nın zamanında... Burada Nasrettin Hoca ile karşılaşp tanıştılar. Eray ile Kaan Nasrettin Hoca ile birlikte zaman makinesini tamir edip yeniden çalıştırdılar. 13. yüzyıla gittiler. Eray ile Kaan etrafına baktıklarında Nasrettin Hoca'yı görememişlerdi. Nasrettin Hoca, 13. yüzyılda kalmıştı. Çocuklar buna sevindiler. Çünkü Nasrettin Hocayı geri 13. yüzyıla götürmesi çok zor olacaktı.

Buldukları yer 70 katlı titanyumdan yapılmış bir binaydı. Abdullah Bey diye biri koşarken, Eray şakasına çelme taktı ve Abdullah Bey'in düşmesiyle titanyum bina yıkıldı. Eray ile Kaan da havaya fırladılar. Gözlerini açtıklarında zaman makinesini önlerinde buldular. Eray zaman makinesinin tarihini 21. yüzyıla ayarladı ve Kaan'dan zaman makinesine birkaç damla ayran dökmesini istedi.

Böylece kendi zamanlarına dönüş yaptılar. Eray ve Kaan hemen bütün olanları Velihan'ın babasına anlattılar. Valihan'ın babası cihazının çalıştığını görünce hemen icadın patentini aldı. Daha sonra Eraygiller, Kaangiller ve Velihangiller çok ünlü ve zengin oldular. Bir süre sonra bir sorun oluştu. Zaman makinesi artık ayranla çalışmıyordu. Ne kadar denedilerse de çalıştırmayı başaramadılar. Zaman makinesini uzun süre inceledikten sonra bir parçasının eksik olduğunu fark ettiler. Bu parça olmadan zaman makinesi 2 saat dayanabilirdi. Velihan'ın babası parçayı, 13. yüzyılda ve 33. yüzyılda aramaları gerektiğini söyledi. Eray ile Kaan parçayı bulana kadar belli bir süreliğine başka bir parça taktılar zaman makinesine.

Eray ile Kaan ilk önce 13. yüzyıla gittiler. Nasrettin Hoca ile tekrar karşılaştılar. Öncelikle ormanda her yere baktılar ama bulamadılar. Sonra parçayı bulabilmek için demir detektörü ile arama yaptılar ancak yine bulamadılar. Eray ile Kaan 33. yüzyıla gidip aramalarını orada devam ettirdiler. Yıkılan titanyum binanın Abdullah Bey tarafından yeniden yapıldığını gördüler. Binanın yıkılması sırasında etrafa saçılma ihtimalini düşündüler. Eray çantasından bilgisayarını ve bir drone çıkardı. Bilgisayardan dronu yöneterek parçayı kolayca buldular. Dron sayesinde kaybolan parçayı bulunduğu yerden aldılar. 21. yüzyıla dönen Eray ile Kaan hemen buldukları parçayı Velihan'ın babasına verdiler. Velihan'ın babası parçayı yerine taktı ve çalışan zaman makinesi artık satışa sunuldu.

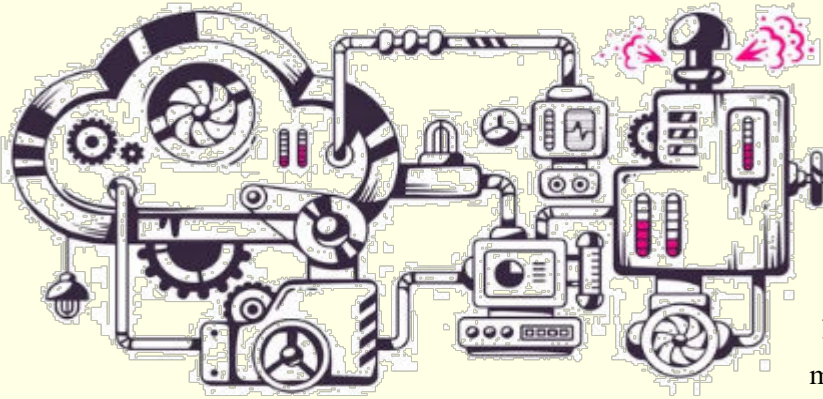
Böylece güzel bir ekip işi başarıyla tamamlandı.

Eray ASLAN

5/F

ZAMANDA KISA YOLCULUK

Annemle yolculukları, plansız, sürpriz seyahatleri çok severiz. Geçen sene turla İspanya'nın Endülüs bölgesine gitmiş ve çok beğenmiştik. Aklımız çok az gezebildiğimiz, güneşli ve güzel Sevilla şehrinde kalmıştı. Geçen gün annem internette gezinirken bir uçak firmasının kampanyalı biletlerine denk gelmiş, biletler çok ucuz fiyatlara satılıyormuş. Annem bana " Deniz, sence bu sefer yurtdışında kendi kendimize gezmeyi başarabilir miyiz? " dedi. Uzun süredir İngilizce kursuna gittiğimden anneme ona dil konusunda yardımcı olabileceğimi söyledim. Annem de cesaretle uçuş biletlerimizi aldı ve ılık bir hafta sonu sabahında Sevilla'ya doğru yola çıktık. Bu defa çok heyecanlı ve biraz da endişeliydik. İnternette satın aldığımız otelimizi navigasyondan bakarak bulduk. Resepsiyondaki bayan bizi güler yüzle karşıladı. İlk başta biraz heyecanlıysak da yavaş yavaş daha güzel konuşmaya başladık. Otele erken varmıştık ve odalarımız henüz hazır olmadığından resepsiyondaki bayan bize bekleme salonundaki koltuklarda biraz dinlenebileceğimizi söyledi ve soğuk bir limonata ikram etti. Bekleme salonunda bizden başka beyaz saçlı, gözlüklü, tatlı bir amca vardı. Okuduğu gazetenin üstünden bize baktı ve gülümsedi. Bize nereden geldiğimizi ve benim yaşımı sordu. Benim de senin yaşında bir torunum var dedi, onu çok özlediğini söyledi. Bana okulda en çok hangi derslerden hoşlandığımı sordu. Matematik ve fen bilimleri diyince gözleri sevinçle parladı. Kendisi de çeşitli icatlar yapan bir profesörmüş ve yeni icadının tanıtımı için İspanya'ya gelmiş. Merakla icadının ne olduğunu sordum. Bana insanları geçmişe götüren bir zaman makinesi yaptığını söyledi. O sırada annem resepsiyondaki bayandan harita almaya gitmişti. Profesör bana

istersen hemen yan odadaki cihazı gösterebileceğini söyledi. Birlikte kapıyı açtığımızda çok heyecanlandım, daha önce hiç böyle bir makine görmemişim. Profesör istersen küçük bir deneme yapabileceğimizi söyledi. Beni makinenin koltuğuna oturttu,

kollarıma ve başıma kablolar bağladı. Sonra bana bir şehir düşünmemi istedi. Aklıma annemin doğduğu yer olan, çok özlediğim Bursa geldi. Vücuda elektrik akımı gibi bir şey verdi. Hafif bir sızı hissettim ve uykuya dalar gibi oldum.

Gözlerimi açtığımda kendimi eski bir okulun bahçesinde buldum. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken okulun tabelasında " Bursa Atatürk İlkokulu" yazısını gördüm. Teneffüsteki çocuklar koşarken omzuma çarparak yanımdan geçti. Şaşkın şaşkın bakarken gördüğüm şey karşısında şaşkınlığım bir kat daha arttı. Az ileride sanki benim kız çocuğu halim duruyordu. Arkadaşları " Aslı Aslı.." diye bağırınca bu siyah önlüklü kızın annemin çocukluğu olduğunu anladım. Biraz üzgün görünüyordu. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak yanına yaklaştım ve niye üzgün olduğunu sordum. Bana annesinin hediye ettiği çok sevdiği papatyalı küpesinin tekini düşürdüğünü söyledi. O sırada ders zili çalmıştı. Annem benimle vedalaştı ve üzgün bir halde koşarak sınıfına gitti. Ben de bu eski okulun bahçesini gezeyim dedim. Kantinde o zamanlar neler varmış diye bakayım dedim. Oraya doğru yaklaşırken küçük bir deliğe bakan iki çocuk gördüm. İçinde parlayan bir şey gördüklerini söylediler. Biraz eğilince parlayan küçük, beyaz şeyin annemin papatyalı küpesi olduğunu anladım. Çocuklarla yardımlaşarak onu çıkarmayı başardık. Bunun çok sevdiğim birine ait olduğunu söyledim. Çocuklar gülümseyerek yanımdan uzaklaşıp koş koş merdivenlerden çıktılar. Ben de küpeyi cebime atıp okuldan çıkarak biraz Bursa sokaklarında gezindim. Şehri o kadar özlemiştim ki uzun süre yürüdüğümü fark edememişim, zaman çok hızlı geçmişti. Saatime baktığımda neredeyse iki saat geçmiş olduğunu fark ettim. Kim bilir annem nasıl meraklanmıştı diye düşündüm. Belki de İspanyol polisine haber vermişti, her yerde beni arıyorlardı. Birden profesörün cebime koyduğu düğmeli küçük cihazı hatırladım. Gözlerimi kapadım ve düğmesine dokundum.

Gözlerimi açtığımda kendimi bir anda tekrar resepsiyonda buldum. Endişeyle anneme doğru yürüdüm, annem sakince limonatasını yudumluyordu. " Gel Deniz limonatanı iç" dedi. Annemin nasıl sakin durduğuna şaşırıırken gözüm bir anda duvardaki saate ilişti. Sadece beş dakika geçtiğini görünce çok şaşırdım. Annem benim lavaboya gidip geldiğimi düşünmüştü. Limonatalarımızı bitirdik, odamıza geçerken profesör " icat ettiğim makinenin tanıtımına gelmek ister misiniz?" dedi. Hemen atılarak " yok, biz annemle Sevilla sokaklarını gezsek daha iyi olur" diyerek güldüm. Bir anda aklıma cebimdeki küpe geldi anneme bunu nasıl vereceğimi ve ne anlatacağımı hiç bilmiyordum.

Deniz TEMİZYÜREK 7/A

KELİMELERİN RUHU

